СТАНЬ ОКРИЛЕНИМ – ЗДОБУДЕШ ВОЛЮ!

ПТАХА

МОЛОДІЖНИЙ ЖУРНАЛ

№11

«У небі ангелів немає» або що таке «ІКЕБАНА»

Стор. 4-5

PARTY'тура

Стор. 8-9

ПРЕДСТАВНИКИ ОДНІЄЇ «НАЦІЇ» – «СТУДЕНТИ»!

Стор. 16-17

Стор. 6-7

РАТНА ЗВИТЯГА

Молодіжний журнал
«Птаха»
№ 11, 2008
Головний редактор:
Ольга Ляснюк
Над номером працювали:
Наталія Самчинська,
Олена Палкіна,
Ірина Третьяк,
Світлана Самчук,
Максим Івануха,
Яна Супоровська,
Юлія Гринчук,
Юлія Гуменюк,
Ірина Сорока,
Роман Томашевський,
Віта Литвак,
Ганнуся Луцюк,
Катя Мазурець,
Андрій Поліщук,
Вікторія Гарбуз
Верстка та підготовка
до друку:
Володимир Камінський
(ПВД«Твердиня»,м.Луцьк)

Редакція зберігає за собою право літературного редагування, скорочення прийнятих до публікації статей і не завжди поділяє позицію авторів.
За достовірність опублікованих матеріалів відповідає автор (рекламодавець).

Адреса редакції:
45000, м. Ковель,
вул. Театральна 11,
2 поверх, к. 17
e-mail: info@ptaxa.com.ua
www.ptaxa.com.ua
Свідоцтво про реєстрацію:
ЛВ № 309-43Р
від 29. 11. 2007
Видається з грудня 2007

Виходить 1 раз у місяць
Ціна договірна
Наклад 1500 прим.

Слово редактора

...і який він, той листопад на дотик, смак, відчуття..?

Безлистий, мокрувато-солоний, похнюплений. А знаєш чому? Бо йому бракує Твоєї радості. А Ти візьми – і посміхнися, полоскочи йому безлисті дерева, щоб аж зайшовся сміхом. І зігрій його – весь листопад і обов'язково ще когось, бо так багато і серед людей бездомних, змерзлих і змоклих кошенят...

Так добре грітися в чиємусь серці, і зігрівати когось – своїм.

Увесь світ чекає на Твою листопадову усмішку.

Оля Ляснюк

Хронограф 3 ст.
«У небі ангелів немає», або Що таке «ІКЕБАНА»
Ратна звитяга ґ 6-7 ст.
«Free Hugs» 7 ст.
PARTY'тура 8-9 ст.
Про війну, мир і миротворця
Нарада літераторів
Особливе життя 13 ст.
Музична вентиляція кіно 14-15 ст.
Представники однієї «нації» – «студенти»
55 речей, які студент повинен зробити за життя
Як завжди приємно пахнути? 19 ст.
Крик душі 20 ст.
Міфи про наркотики 21 ст.
Helloween 22 ст.
Чемпіонат любителів сала 23 ст.
Єдиний справжній 24 ст.
Наодинці з музою 25 ст.
Спорт 26 ст.
SOCKS 27 ст.
Конкурс барабанщиків 28 ст.
Історія одного натюрморту 29 ст.
У підпіллі 31 ст.
Фото приколи 32 ст.

День у день - увесь листопад

2 листопада 1988 – комп'ютерний вірус, запущений 24-річним випускником Корнуельського університету Робертом Моррісом, паралізував роботу комп'ютерів НАСА, університету Берклі та Массачусетського технологічного інституту. У 1990 – журі присяжних визнало Морріса винним у спричиненні збоїв у роботі федеральної комп'ютерної мережі: він отримав три роки умовно, 400 годин примусових громадських робіт, і був оштрафований на 10 тисяч доларів. Це перший випадок застосування у США «закону про комп'ютерне хуліганство», прийнятого в 1986 році.

3 листопада 1957 – здійснено запуск радянського штучного супутника Землі, на борту якого знаходилася жива істота – собака Лайка.

4 листопада 1965 – Лі Енн Робертс-Брідлов стала першою жінкою-водієм, що подолала рубіж швидкості 300 миль/год. На автомобілі «Spirit of America – Sonic 1» з реактивним двигуном J79 в Соляній пустелі в штаті Юта вона розвинула швидкість 308 миль/год (499 км/год). Через декілька годин її чоловік Крейг Брідлов побив власний минулорічний рекорд – на цьому ж авто він досягнув швидкості 555.49 миль/год (900 км/год).

4 листопада 1899 – У Відні вийшла з друку знаменита книга Зігмунда Фрейда «Тлумачення снів», вплив котрої на людство спеціалісти порівнюють лише з творами Карла Маркса і Чарльза Дарвіна, хоча перший тираж – 600 примірників – був проданий аж за 9 років.

8 листопада 1895 – У Вюрцбурзі німецький фізик Вільгельм Рентген, працюючи з електророзрядною трубкою, випадково відкрив промені, здатні проникати через непрозорі тіла і просвічувати їх. Він назвав їх Х-промені (рентгенівськими променями) і зумів сконструювати пристрій для отримання рентгенівської картинки.

9 листопада 2000 – невідомий прихильник творчості Пабло Пікассо купив через інтернет на аукціоні «Christie's» картину «Жінка зі складеними руками», заплативши за неї 55.6 мільйона доларів.

11 листопада 1994 – засновник компанії Microsoft американський мільярдер Білл Гейтс за 30.8 мільйона доларів на аукціоні Сотбіс у Нью-Йорку придбав 72-сторінковий рукопис Леонардо да Вінчі, присвячений теорії руху водних і повітряних мас і написаний у дзеркальному відображенні.

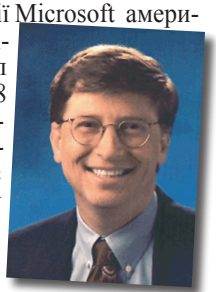

13 листопада 1985 – у результаті виверження Невадо-дель-Руїз, найвищого діючого вулкану в Колумбійських Андах, протягом чотирьох годин загинуло більше 23 тисяч людей і ще 5 тисяч поранено, зруйновано більше 5 тисяч будівель в радіусі 90 кілометрів. Найбільше постраждало місто Армеро, де загинуло три чверті з 28 тисяч населення.

14 вересня 1889 – репортер «New York World», 25-літня Неллі Блай, вирішивши довести, що жінки нічим не поступаються чоловікам, вирушила у кругосвітню подорож, котру запланувала здійснити за маршрутом героя роману Жюля Верна «Навколо світу за 80 днів». Вона успішно впоралася з поставленим завданням, на 8 днів випередивши містера Фогта. Під час подорожі вона зустрілась і з самим Жюлем Верном.

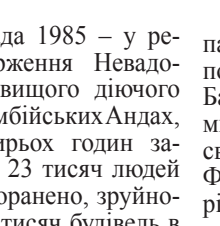

18 листопада 1928 – у Нью-Йорку відбулася прем'єра першого звукового анімаційного мультфільму «Пароплав Віллі» з участю популярного і до нині мультиплікаційного персонажа Міккі Мауса, котрий раніше з'являвся у двох «німих» мультфільмах під іменем Мортімер.

19 листопада 1891 – у німецькому містечку Геппінзен з'явилася у продажу перша іграшкова залізниця. Продана того ж дня, вона незабаром отримала величезну популярність, а надалі стала ще й досить дорогим об'єктом колекціонування.

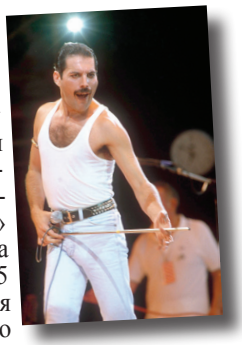

24 листопада 1991 – помер Фарух Балсара, відомий всьому світу під ім'ям Фреді Мерк'юрі. Лідер групи «Queen» був хворий на СНІД і майже 5 років боровся зі страшною хворобою. Фреді помер наступного дня після того, як оголосив про свою хворобу публічно.

Інформацію підготовано з використанням матеріалів Інтернет-сайту http://hronograph.narod.ru/index.htm

«У небі ангелів немає»

або що таке «ІКЕБАНА»

**Назар (вокал) багато говорить, багато думає, мало читає. Плутає Коельо з Кастанедою.
Олег (гітара) працює за межами Луцька, говорить помірно, турбується про родину.
Саша (барабани) багато мовчить, під час фотографування часто до фотика повертається спиною.
Саня (бас-гітара) багато читає, багато говорить, їсть багато яблук.**

П.Р. (тобто передрозмова).

Олег: ... дайте дитині чіпсів... мамоцка?? Зараз прийде мамоцка))

– Як була заснована ваша група? Скільки часу вона існує?

Назар: Почнемо з того, що ми є не зовсім юними. Нам усім, принаймні, за 20 років. Ми існуємо ще з 2004 року. Нинішній склад гурту був сформований у 2004 році. Починали з голого ентузіазму. Як і всі рок-гурти, ми починали грати у квартирних умовах.

Олег: Без належних умов, без належної апаратури.

Назар: Просто розпочинали працювати у 18-19 років. Створювався під впливом зовнішніх чинників такий собі панк, хард-кор, нью-метал... дуже хотілося зіграти щось подібне у Луцьку, тому що наша тусовка формувалася на усіх цих протестних мотивах, проти загальної поп-музики, яка звучить усюди, і ми хотіли грати щось таке жорстке, альтернативне, можна сказати брутальне, яке б викликало увагу серед молоді. Тепер наша музика дозволяє нам залучати до числа наших слухачів більш широку аудиторію. А починали ми грати панк-музику, це відбувалося під звуки гарячого драйву, з великим гулом барабанним, з жорстким вокалом, криками і нецензурними словами.

– З того часу змінився склад команди?

Назар: Ні, склад команди в основному не змінився. Олег – гітара, Саша – барабан, Саня – бас-гітара, Назар – вокал.

У цьому складі ми й почали грати у 2004 році. Тільки тоді у нашому колективі був ще оди учасник – Борис, який нині є бас-гитаристом групи «Віскула».

На той час нас познайомив один музикант луцької альтернативної групи, а далі були знайомства, знайомства... власне, завдяки одному з них ми змогли втрапити на відбірковий тур фесту «Тарас Бульба», який успішно пройшли. Це для нас стало досить вагомим здобутком, оскільки тоді ми не грали навіть на жодній сцені Луцька.

Олег: «Тарас Бульба» став для нас успішним стартом – нас почали запрошувати на виступи.

Назар: Спочатку ми грали важку музику, а потім поступово почали переходити на більш легкі, тобто поп-мотиви. І врешті, почали грати музику, наближену до поп-формату з елементами альтернативного року. Саме тоді наша команда трансформувалася у гурт «Грудень», у якому разом з нами грав Максим Комарук, котрий нині є басистом гурту «Флайzza». І на той час до нас доєднався саксафоніст Тарас Буковський, він нині є активним учасником джаз-фестивалів. Ми почали грати в «Кораблику» (бар «Оболонь» на пр. Волі в Луцьку), мали спільні виступи із «Флайzzою», брали участь у корпоративних вечірках. Наскільки наша музика починала більше «хаватися», настільки вона починала попситися. Просто ми розуміли: на «голому» ентузіазмі не проживемо. Почали заробляти музикою гроші, наскільки дозволяв час, адже кожен із нас працював і працює. Група «Грудень» грала рік. Власне, після багатьох перипетій і моєї служби в армії я зрозумів, що маю грати саме у цьому гурті («Ікебана»!!!!!!!!), саме з цими хлопцями. У них була музика без вокалу, але така, що мені подобалася. От я і став вокалістом.

– Що плануєте на найближчий час?

Назар: Маємо на меті до Нового року «сколотити» програму і знову виступити в «Кораблику». Це буде

програма, присвячена відновленню гурту «Ікебана». Я сподіваюся, слухачам сподобається наша музика. І це стане підтвердженням нашого «другого дихання».

– Хто для вас пише музику і хто для вас пише слова?

Саша: Музика складається колективно, а тексти пише Назар. Ми просто вносимо корективи.

– Чи не збираєтеся записати свій диск?

Олег: Збираємося. Ми плануємо зробити це за рахунок фонду групи. Тобто ми відкладаємо кошти на саморозвиток.

Назар: Деякі команди роблять помилку: спочатку записують диск, а потім намагаються його реалізувати.

Саня: І це неправильно.

Назар: Краще зробити одну-дві демки, зробити якісний запис.

Саня: Ти про шо??)))))))))))

Назар: Потім вставиш своїх п'ять копійок.)))))))) Такот, запис кинути на радіо і витримати в ротації ці треки, місяць-другий. А далі варто починати розкрутку в рекламному просторі. І лише після цього зробити демозапис, десь 5 речей.

Саша: ...в Україні шоу-бізнесу нема, є шоу і є бізнес...

Назар: От є групи (перелік груп вилучено. Хлопці, вибачайте, цензура)))))) – авт.), які роблять помилку, випускаючи диск, а потім пропонуючи його купити. Потрібно, щоб цей диск був очікуваним, щоб люди жили в передчутті його появи.

– А не збираєтеся найближчим часом записати відеокліп?

Назар: Кліп треба записувати, коли є демо. Тобто відео накладати на аудіо. Звісно, хочеться мати якісний кліп, але тільки якісний.

– Назвіть три пісні, за якими слухачі можуть упізнати гурт «Ікебана».

Назар: «Радіо «Джаз», «Королева літа», «Вечірка у стилі Фанкі».

Саша, Саня, Олег: (сміх – авт..)

Назар: Пацанів реально пре... Є ще одна річ – «У небі ангелів немає»

Саша чи Саня, чи Олег (а може, всі разом – авт.): О, це реально круто!...

Саня: Вона буде очолювати наш перший альбом, я так думаю.

– Для кого ви хочете грати свою музику?

Саня: Для всіх. У нашій музиці є стільки всього... і для всіх.

Назар: Мені важлива оцінка експертів. Оцінка інших музикантів. А реакцію публіки видно по поведінці та відчутно по енергетиці.

Саня: Я би хотів почути оцінку Скрипки.

– Чи є гурти в Україні, з якими ви б хотіли записати спільний проект?

Саня: Звичайно, є. Скрипка.

Назар: Я би хотів зіграти з гуртом «Друга ріка». Також із гуртами «Номер 482», «Гуцул Каліпсо» (інші учасники гурту схвально мг-кали, такали і кивали головами – авт.)

– До яких стилів кожен із вас тяжіє?

Назар: Наш басист грає у фанковому стилі, тяжіє до технічної гри. Олег грає інструментально, він вигрібає подвійну партію: ритм-гітариста і соло. А барабанщик, відповідно, підтримує ритм.

Саня: Але він – універсальний чувак (барабанщик – прим. авт.). Він сильно старається. Колись, ще давніше/, ми грали при температурі -5. Ми всі у куртках, а він – у тенісці. І коли він встав з-за барабанної стійки, то був увесь мокрий, з нього пара йшла.

Унікальність нашої команди в тому, що кожен із нас грає своє, по-своєму, але ця суміш дуже класно поєднується.

Без питання.

Саня: ... у нашій державі якось неправильно. От є Поплавський, Іво Бобул – умовно, – і все, нам більше нікого не треба.

Назар: У нас мистецтво не підтримується державою (скорочений варіант відповіді, Назар багато говорить)) – авт.)

– Яка спільна мрія гурту?

Саня: Визнання.

– Побажання для журналу «Птаха».

Хтось із гурту «Ікебана»: Процвітання, успіху, багато читачів.

Щехтось із гурту «Ікебана»: Щоб ваш журнал збільшував кількість сторінок, щоб його важко було підіймати, і щоб ним можна було захищатися. І щоб при цьому усім було його не влом носити))))).

P.S. Репетиції гурт проводить у не дуже (дуже м'яко кажучи) пристосованому для цього приміщенні. Але енергетика там така, як тра.

P.S.S.: «З тобою небезпечно, але без тебе їде дах» /з пісні гурту «Ікебана»/

Розмовляла, слухала музику і фоткала Оля Ляснюк

РАТНА ЗВИТЯГА

Організатором фестивалю став Молодіжний фонд «Наше майбутнє» та Міжнародна федерація Бойового Гопака під патронатом Ковельського міського голови.

ГОСТЯМИ ФЕСТУ БУЛИ:

– Богдан Лялька (Львів)

– Едуард Драч (Київ)

– Наталя Кичма (Львів)

– гурт «Телері» (Київ)

– гурт «Люди Добрі» (Львів)

– дует «Простір музики» (Київ)

– Сашко Лірник (Київ)

– Юрко Поліщук (Луцьк)

– Віктор Пашник, Олекса Миколайчик (Львів)

– фольклорний ансамбль «Передзвін» (Ковель)

– Іванна Кушнірук (Ковель)

– Аркадій Войтюк (Ковель)

На вечірньому концерті усі гурти і сольні виконавці показали вищий клас, люди в залі просто були в захваті від їх таланту і від їх шикарного співу!

Відбулись показові виступи Волинської федерації «Бойового Гопака» і жіночого бойового мистецтва «Асгарда», і скажу вам, що зал просто шаленів від оплесків і схвальних вигуків на їх адресу.

О 23 годині на березі річки Турія була ватра. Такого вогнища і такого дружнього натовпу Ковель не бачив давно, це було щось!!! Феєрверк осяяв небо, і Ковель почув радісні вигуки великої дружньої родини. Там і співали, і грали в ігри, і грілись біля вогнища, і фотографувались, і знайомились))). Але все кльове рано чи пізно закінчується, полум'я почало спалювати останні дровинки, і усі почали розходитись помаленьку додому.

Ось так завершився цей перший всеукраїнський фестиваль! Слава Гопаку!

АТУМ

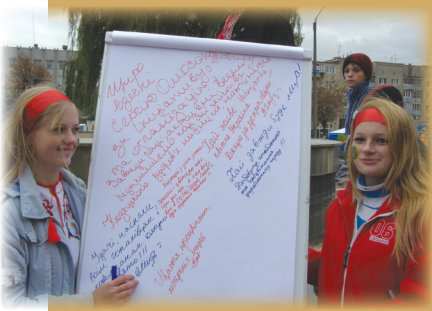

1) всіх охочих частували гарячим козацьким кулішем, який зігрівав та додавав сили усім присутнім.

2) гурт «Люди Добрі» потішив запальними народними піснями, і додавав снаги у змаганнях.

3) у культурно-просвітницькому центрі відбулася виставка малюнків на тему «Козацтво очима сучасника», було представлено 82 роботи діток Ковеля.

4) писали побажання і теплі слова гопаку, Україні та усім-усім.

5) відбувся конкурс на найкращу вишиванку.

6) ввечері на святковому концерті музики виступали.

7) рейтери малювали. Політ фантазії просто безмежний!

8) Ба-бах... святковий салют!

9) українські дівчата найгарніші!

10) ватра-палай!!!

11) козацькому роду нема переводу!

«FREE HUGS»

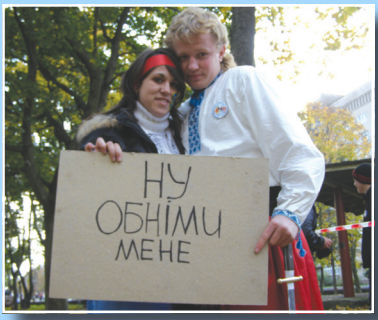

«Free Hugs» були придумані людиною на ім'я Juan Mann в Сіднеї після його повернення додому з Лондона. Він був в «убитому» стані, з купою проблем, його ніхто не зустрічав. Він дивився на інших людей, їх зустрічали друзі і родичі, вони завжди обіймали один одного, і йому хотілося такого ж. Тому він дістав картон і маркер і виготовив знак. Знайшов насичене пішоходами перехрестя і став тримати цей знак над головою. З двох боків знаку було написано «Free Hugs», що можна перевести як «Обійми -- безкоштовно».

Протягом 15 хвилин він стояв з цим знаком, і люди просто «втуплювалися» в нього. Перша людина, яка підійшла, доторкнулася до його плеча і розповіла про те, що сьогодні вранці помер її собака, і що сьогодні один день з дня смерті дочки, яка загинула в автокатастрофі, і що тепер вона залишилася одна, і все, що їй зараз потрібно, щоб хто-небудь її обійняв. Тоді і обійняв її, а коли вони розняли обійми, на її обличчі була посмішка :).

Після цього він став обіймати всіх, кому потрібні були обійми, але влада Сіднея була проти, оскільки у нього не було страховки публічної відповідальності (вартістю 25 млн. доларів). Влада заборонила йому обіймати всіх підряд без страховки, і він подав петицію на право дозволити йому це робити. Під цією петицією підписалося 10 000 чоловік, і він отримав таке право.

Після цього він виклав відео на Youtube, його проглянули дуже-дуже багато народу, і понеслося... Десятки людей стали виходити на вулиці з плакатами, на яких було написано про безкоштовні обійми.

І Ковель не виняток, а що ж... Давайте дарувати людям радість!

АТУМ;)

ЩОП'ЯТНИЦІ та ЩОСУБОТИ о 23:30

dj fenom
dj neo
dj mix

на хвилі 102,4 FM в місті Луцьку

та кращі ді-джеї Луцька та України
з кращими танцювальними треками

наповнять тебе енергією дансполів та шаленого драйву.

Море емоцій, купа гарного настрою
та позитиву... Все це — PARTY'тура

Проект для справжніх шанувальників електронної музики та клубного життя.

Музика поглинає...

– Перша згадка про проект PARTY'тура датується 28.02.08 на форумі westdj.com, а коли, взагалі, виникла ідея створення та кого можна назвати «татком» цього проекту?

Руслан (Dj Fenom): Ідея розробки проекту виникла вже, певно, років три-чотири тому, коли ми всі, доля так звела, зібралися на студії однієї з місцевих радіостанцій, ось і саме, мабуть, тоді виникла така думка, яка почала згодом втілюватися в життя.

Ігор (Dj Neo): «Татком» від початку є Руслан, але сама ідея є ідеєю, а розвиваємо та доповнюємо її уже усі ми, кожен як може. На тому етапі ми нарощували саму ідею, певними чіткими моментами, знайшли вихоли на радіостанції і почали думати над назвою.

Руслан (Dj Fenom): Руслан є татком, але батьківства не визнає;-)))

– Щодо назви, це теж досить цікаве питання. Як вона підбиралася, ви її придумували разом?

Вова (Dj Mix): Спочатку, взагалі, мала бути інша назва, ми вже навіть джингли під неї зробили, ми мали називатися PARTY'занія. Але потім наш один знайомий нам трішки підказав, – ось так у результаті і з'явилась PARTY'тура.

– Мені особисто дуже подобається вислів, який часто бачу на ваших афішах: «Музика поглинає», – хто його автор?

Ігор (Dj Neo): Ну хто ж – татко;)

– Коли збираєтесь разом, часто виникають дискусії?

Руслан (Dj Fenom): А між нами не виникає ні конфліктів, ні дискусій, у нас тільки творчі бесіди.

Ігор (Dj Neo): Буду знати;)

Вова (Dj Mix): Ну насправді ми дуже рідко збираємось разом, хоча робимо спільну програму і до того ж в ефірі.

Руслан (Dj Fenom) – Але окрім цього, нас об'єднує ще однин проект – немузичний «кум&кум&кум».

Але взагалі багато робочих питань все-таки обговорюються нами, адже проект PARTY'тура – це не лише радіошоу на одній з луцьких радіостанцій, це і проект трьох ді-джеїв, які спільно та за одним пультом працюють у клубах, це знову ж таки інтернет-радіостанція, на яку можна налаштуватись за адресою www.westdj.com, це організація та проведення різних вечірок, святкових заходів, це виготовлення різного аудіоматеріалу.

Роботи дуже багато, тому без таких собі творчих бесід обійтись просто неможливо.

– Розкажіть детальніше про те, як ви познайомилися?

Руслан (Dj Fenom): Найперше знайомство було в мене з Ігорем в 2001 році. Ми разом були у рок-гурті, Ігор там грав на соло-гітарі, а я був вокалістом. Так ста-

лося, що з гуртом у нас не пішло, – розпалися. Тоді вже Ігор зустрівся з Вовою, вони стали разом працювати в одному з клубів міста ді-джеями, чим займаються і по цей день і все ж разом.

– Коли запускали саму програму, що найважче було робити?

Руслан (Dj Fenom): Найважче було зробити перший крок. Взагалі, концепція програми така, що, на відміну від інших радіошоу, вона складається з двох блоків. У першій ми презентуємо найкращу музику, відповідно треки від провідних світових ді-джеїв, а у другій – сети і мікси ді-джеїв Луцьких, Львівських та Рівненських, тобто нашого регіону. Але найбільша проблема, яка, я б ніколи не міг подумати, що виникне, це є пошук матеріалу. Тому що наші ді-джеї, без переходу на особистості, вважають себе настільки зірковими, що займають таку позицію, типу «ти прийди, візьми та ще й гроші мені заплати». Це, звичайно, сказано зі здоровою долею сарказму, але в більшості так воно і є.

– Зараз хто виконує основну частину роботи у підготовці до виходу передачі?

Ігор (Dj Neo): Зазвичай тексти до передачі, тобто орієнтовно те, що ми маємо говорити, пише Руслан, хоча якщо в нього з якихось причин це не виходить, то беремо ініціативу в свої руки.

– Скільки вже нараховується виходів в ефір?

Ігор (Dj Neo): Ми збилися з рахунку, десь до 40-го випуску ще рахували, а потім просто вже збилися.

– Розкажіть, які були приколи і проколи в ефірі?

Ігор (Dj Neo): Певно, найбільшими приколами було те, що в суботу Dj Neo або Dj Fenom могли видати: «Доброго вечора, сьогодні п'ятниця, ось і закінчився робочий тиждень...!»))))

Вова (Dj Mix): Слід зауважити, що ми ж з Ігорем є резидентами одного з нічних клубів міста, і бувало таке, що ми буквально на льоту щось там доказували в мікрофон і вибігали зі студії, бо нанас чекала машина, і їхали на роботу.

– Взагалі, ваш проект за своєю суттю унікальний у нашому регіоні, наскільки я розумію. Маєте якусь підтримку з боку влади?

Ігор (Dj Neo): По суті, про унікальність щось казати важко. Тобто питання не стоїть так, що ні в кого не виникало подібних ідей, чи їх не могли б реалізувати. Просто зараз перед тобою сидять три альтруїсти, які роблять це цілком безкоштовно, тратять на це свій час і, плюс до того, ще й отримують від того задоволення.

Руслан (Dj Fenom): Багато залежить і від тих, хто це робить. На початках дуже багато критики було на нашу адресу. Але краще б не критикували, а просто пішли і зробили краще, от тоді я би і сам порадів за них. Щодо підтримки, то цього, на наш превеликий жаль, немає. Сам проект розрахований на молодь, яка ходить у клуби, а у нашої влади чомусь такі стереотипи, що ця молодь обов'язково відірвана від усього суспільства, і ніякої користі з неї не буде. От якби там драматичний гурток з наголосом на хоровий спів, то ще можливо. Але, як правило, на таке у нашої влади коштів також не вистачає.

– Давайте трошки відійдемо від проекту і пофантазуємо. Якби у вас був годинник, який ви мали б можливість розкрутити у зворотному напрямку, куди б ви повернулися, і що, можливо, змінили б?

Вова (Dj Mix): У кожного в житті трапляються різні ситуації, але, як то кажуть, все, що не стається – стається на краще. Це все наука на майбутнє і, скажімо так, якби не ставалося зі мною раніше чогось неприємного, то зараз я би просто не знав, як чинити в тій чи інший ситуації.

Ігор (Dj Neo): Повністю згідний з Вовчиком. Сам нещодавно задумувався над цим питанням, і, чесно кажучи, міняти нічого не хочеться.

– Про минуле поговорили, давайте поговоримо про те, які у вас плани на майбутнє?

Руслан (Dj Fenom): Плани... Плани – це така річ, яка змінюється майже щодня . Але всі ми реалісти, тому найбільша мрія, щоб у сім'ї все було добре. А все інше прикладеться. Щодо самого проекту, то, звичайно ж, хочеться, щоб він прогримів на всю країну, але це поки плани.

Вова (Dj Mix): Про PARTY'туру Руслан вже, у принципі, все сказав, але, якщо говорити про мене особисто, то я колись хотів відкрити власну студію звукозапису, де б писалися різні рок-гурти, бо це мені дуже цікаво.

P.S. Можуть вони багато, бо дуже різнобічні та непересічні особистості. А головне – вони вміють творити дива;)))))))))

Сподіваємось, що найближчим часом зустрічатимемо проект « PARTY'тура » в гостях на вечірках.

АТУМ®

Про війну, мир і миротворця

Якийсь дивний він таки, цей світ... Якось все так швидко біжить, втікає, а потім швендяє, човгає, а ще потім – хтось когось наздоганяє, перечіплюється, падає, гулі набиває, піднімає очі – бац! – а тут щось таке близьке і рідне, вірніше хтось... Приблизно таким чином відбулася зустріч з однокласником Андрієм))).

Якось і не вірилося, коли почула, що зібрався він у Косово миротворцем, страшно стало – там же війна! І ось така несподівана зустріч у луцькій маршрутці... Виявляється, й у миротворця буває відпустка. Відразу купа запитань, Андрій губиться, не встигає відповідати... Але одна фраза запам'яталася найбільше: «Ти собі не уявляєш, які наші (тобто українські) дівчата гарні...». Звичайно, було ще багато чого сказано, але якесь те Косово, таке далеке, небезпечне і екзотичне, захотілося побачити хоча б очима розбишаки-однокласника Андрія Драгомерецького, лейтенанта міліції (це його «українське» звання), у Косово він офіцер по взаємодії зі штабом місії ООН в Косово Спеціального миротворчого підрозділу МВС України.

Найперше – про мрію... і не зовсім

Оскільки Андрій закінчив факультет «Міжнародна правоохоронна діяльність», де весь час викладачі «в голови вбивали» основи миротворчої діяльності, міжнародне право, багато хто власним прикладом налаштовував студентів саме на цю сферу діяльності, то вибір був цілком логічним. Ще один фактор – прагнення чогось нового, екзотичного. І, звичайно, одна з основних – матеріальна причина, адже наші заробітні плати аж ніяк не стримують від поїздок за кордон.

Як усе починалося

Перш за все хлопці проходили внутрішній відбір, що проводився за місцем роботи: військово-лікарська комісія (перевірка на фізичну готовність до служби у місії (а це підвищені вимоги до здоров'я та фізичного стану), психологічне тестування. Згодом оформляється особова справа, яка направляється у Міністерство, далі – іспити у Києві, в Академії внутрішніх справ, відбір на конкурсній основі. У 3 види підрозділів – різні екзамени. І ось лейтенант Драгомерецький перетворюється на офіцера по взаємодії зі штабом місії ООН в Косово.

Про війну і мир

Як відомо, у 1999 році ООНівська адміністрація взяла Косово під свою опіку. Ця територія була областю Сербії, однак не підпорядковувалася адміністративним органам Сербії, усі адмінролі виконували працівники ООН. З 2000 року ситуація змінюється – створюються місцеві регуляторні органи. Після проголошення незалежності 17 лютого 2008 почали активно утворюватися косівські адміністративні органи. Однак до цього часу стоїть «каркас» ООН над Косовом, оскільки міжетнічні конфлікти тривають. У краї активно розпочалися євроінтеграційні процеси – ООН хочуть замінити Євросоюзом. Питання тут стало категорично: «Якщо ви хочете в Євросоюз – то ми будемо вами керувати». Наразі ситуація у Косово – напружено стабільна. Вже майже усі органи влади створені, видаються паспорти громадян Косово, відкриваються митниці.

Про настрої населення Косово

Територія постійно перебувала під владою сербів, однак під час війни утисків зазнавали серби – албанці палили їхні будинки, грабували (93 % населення Косово – це серби та цигани). Миротворці змушені були захищати сербів, отже серби ставилися до них позитивно, оскільки теж право-

славні, албанці ж – більш вороже. Після проголошення незалежності, яку підтримала ООН (а миротворці діють під її егідою), вже албанці сприймали їх як своїх охоронців, а серби – навпаки. Однак замахів на життя миротворців, нищення техніки – такого уже немає, хоча раніше траплялося.

Про небезпеку

Андрій зізнався, що реальна небезпека загрожувала життю миротворця у Косово лише раз – після проголошення незалежності, у березні цього року, коли відбувалася боротьба за суд із сербами. У повсякденній роботі все спокійно. Однак дають ще про себе знати наслідки воєнних дій – зброя у населення, заміновані місцини...

Про щоденну роботу

У Косово є 6 регіонів, на яких рівномірно розміщені миротворчі табори. Основна їхня робота – підтримка правопорядку. Раніше миротворці виконували функції місцевої поліції: патрулювали, стояли на блокпостах, займалися вилученнями зброї. Зараз у албанців є своя поліцейська академія, працює косівська поліцейська служба. А миротворці займаються врегулюванням міжетнічних конфліктів, адже місцева поліція – це зацікавлена сторона. Також займаються наші хлопці ескортуванням VIP-персон, охороною важливих державних об'єктів.

Провокація... моя

На питання про війну у Грузії (адже з точністю до навпаки простежується позиція Росії) Андрій відповів так: «Це питання вирішуються на високих міждержавних рівнях. У тому, чому Росія не визнала Косово, а Південну Осетію підтримала – нехай розбираються політики» (...викрутився, подумала я, і бавитися у «велику політику» ми перестали).

Про дівчат

Жіноче населення Косово, як виявилося, не припало до смаку українським хлопцям: «Зовнішність «екзотична» для нас, гірські вони такі, чорняві», – розповів Андрій. Однак у паранджах не ходять (а мені весь час саме таке й уявлялося). Одягнуті вони здебільшого як європейки, адже часто їздять на заробітки до Європи. Міні-спідничка теж присутня у їхньому гардеробі))))

Про дозвілля

Кожен день у миротворця робочий, однак повинні ж бути періоди, коли можна викроїти час на дозвілля. На території табору є спортзал, волейбольна площадка, можуть організовуватися поїздки у гори, на водоспад. «А на дискотеки, у місцеві клуби не ходите?», – запитала я. І почула у відповідь категоричне «НІ!». «Ніяких контактів з місцевим населенням. Якщо хочемо, можна організувати диско у себе в кімнаті. З ким танцювати?)))))) та один з одним (регоче)... Ну нема у нас жінок... Не-ма-є! От у сусідньому підрозділі є дві жінки, а у нас нема... Отож і чекаємо відпусток...», – з усмішкою продовжує офіцер місії.

Про природу

Андрій розповів, що природа там дуже гарна: гірська місцевість чергується з рівниною, на рівнинах – населені пункти. Гори у них подібні чимось на наші Карпати, зі смереками. Багато гірськолижних курортів, взимку там супер. За рахунок туристів практично й виживає місцеве населення, кожен, хто має можливість відкриває якийсь ресторанчик, кафешку, будує готель.

Словом, все там у нього добре, однак признався, що дуже пригнічує замкнутий простір та щоденне одноманіття.

От майже усе, а час знову полетів, погнався, хтось знову б'є на лобі гулю чи коліна збиває – не страшно, аби зеленки на всіх вистачило))).

P.S. Оце недавно спілкувалися з Андрієм, каже, що скоро дембель, радіє і водночас хвалиться, як у нього там добре, мовляв, одружиться на якійсь сербці чи албанці, бо приданого багато дають))))))

P.S.S. Ой, хлопці, та повертайтеся додому, ви нам потрібні тут, такі сильні і мужні, виж НАШІ миротворці.

Оксанка ГУНДЕР

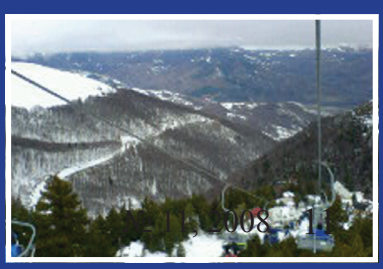

Нарада літераторів, або хто що пише.

Ми, звичайно, далеко не Шекспіри, але на нараді молодих літераторів у Коктеблі дуже вже хотілося залишити позитивні враження про себе та свою поезію. Тут – детальніше.

Жила-була Спілка письменників України. І поки вони творили літературу України – в підпіллі виростали молоді покоління. От одного разу письменники й вирішили, що пора ці дві літератури об'єднувати. Так виникла нарада молодих літераторів – місце, де можна не лише поспілкуватись із відомими українськими поетами та прозаїками, послухати їхню думку про нашу творчість, а й побачити, як пише наше покоління. Цього року ми мали нагоду побувати у товаристві Василя Герасим'юка, Івана Андрусяка, Анни Багряної і багатьох інших поетів. Вони були керівниками наради, проводили своєрідні майстер-класи, давали нам цінні поради.

Що ж такого особливого? Крим. Коктебель. Будинок творчості письменників. Берег моря. І купа поезії. Поезії і прози із кожного куточка країни. Особливо запам'яталась мені творчість львів'ян (Роксолани Савчин та Володимира Биньо), киянки Юлії Несторової, Тетяни Федорової із Херсонщини, Василя Левицького із Кіровоградської області і, звичайно ж (із натяком на локальний патріотизм), Романа Романюка із Волині. Вразила своєю щирістю і надзвичайно чистою мовою Юлія Купіч із Дніпропетровська. Взагалі, дуже приємно, що навіть на «далекому» Сході справжня українська література твориться державною мовою.

Загалом же нарада (символом якої, до речі, цього року була білочка, привезена з Києва Іваном Андрусяком) проходила в офіційно-неофіційному режимі. Вранці та вдень – семінари, екскурсії та випробування на виживання у горах, увечері ж – невимушене спілкування молодих поетів і прозаїків, обмін досвідом і поезія, поезія, поезія. Особливо сподобались публіці вірші з альманаху «13-на13» літературної студії Волині «Лесин кадуб», які я зачитувала на зібраннях, тож можу із впевненістю сказати: волинська література має окрему нішу в літературі України.

Зі свого боку поети залишили для мене неповторні спогади і власні рукописи, якими так хочеться поділитися, адже вони того варті.

Еліна Форманюк

Особливе життя

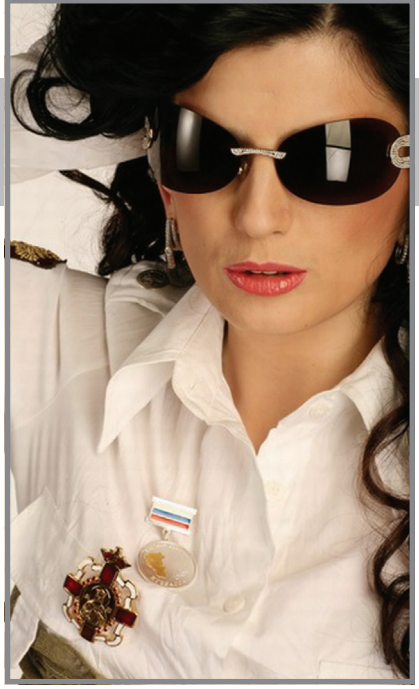

Люди з особливими потребами є у кожній країні світу. У щоденному житті вони зіштовхуються з багатьма труднощами, проте багато із цих людей не задовольняється «життям людини з особливими потребами», що їм його пропонує суспільство.

Завдяки своїм талантам та здібностям ці люди досягають значних результатів і живуть життям своєї мрії. Підтвердженням цьому є приклади багатьох успішних людей з особливими потребами.

Франклін Делано Рузвельт був 32-им Президентом США (1933 – 1945 р.р.). Багато людей знають, що він перебував на теренах України у лютому 1945-го р., коли брав участь у конференції в Ялті. Але багатьом з них невідомо, що у президента Рузвельта була тяжка хвороба нижніх кінцівок. Його ноги були паралізовані ще з дитячих років, і без сторонньої допомоги він не міг пересуватися .

Міс Америка 1995 Хезер Уайтстон-МакКаллум – жінка з особливими потребами. Після тяжкої хвороби в дитинстві вона втратила слух. Вона виграла змагання, виконавши чудову балетну постанову. Мовою жестів вона сказала «я вас люблю» усім людям.

Діана Гурцкая представляла Грузію на Євробаченні 2008. Фінал конкурсу дивилося більш, ніж 600 мільйонів людей усього світу. Вона чудова співачка, хоча від народження сліпа.

У цьому році в Олімпійських іграх у Китаї брала участь плавчиха з Південної Африки Наталія Дутойт. Після аварії 2001 року їй було ампутовано ногу. Проте це не стало їй на заваді у досягненні своєї мети – участі в Олімпійських іграх.

На Параолімпійських іграх цього року українські атлети не тільки брали участь, але й здобули 74 медалі, 24 з яких – золоті! І тому на теренах Китаю гімн України звучав 24 рази, а український стяг підіймався 74 рази.

Багатьох славетних героїв України не оминули труднощі в житті, та лиха доля не лише не зламала сильного духу, але й не завадила прославити себе та Вітчизну. Так сирітська доля Тараса Шевченка відобразилася і у його творах. А зараз всі українські діти вчаться на красномовних віршах та поезії Великого Митця. Поезія Лесі Українки також відома своїм значним внеском до української культури. У Лесі ще з дитинства розвинулася хвороба, яка завдала їй чимало клопоту і болю у подальшому житті.

Як ви думаєте, скільки українців з особливими потребами нині можуть бути обдарованими лідерами, олімпійськими чемпіонами чи всесвітньовідомими митцями?..

Хезер Стрікленд

Музична вентиляція кіно

Залишатися незалежним у власній показній скромності – дорогого варте. Усі навколо розповідають, «як сходили в туалет», аби фанатам було що уявляти та ще більш захопитися обраним ідолом зі стихії шоу-бізнесу. Постійний продаж усіх особистих таємниць залишає лише ляльку на місці людини, макет, який гідний тільки на механічні слова. Є ж і ті, хто уміє вирізнитися не власними недолугими провокаціями, а творчістю без будь-яких натяків на вічну славу чи швидку загибель. Усе іде своїм шляхом, можна піднятися на вершину, але відразу й оступитися.

Контрастний тон кінотворчості – це велике випробування, яке, не вбиваючи, робить режисера кращим. Британське кіно тісно сплетене із американським, але легко відшукати імена великих режисерів із Туманного Альбіону: Альфред Хічкок, Лоуренс Олів'є та Ентоні Мінгелла, від фільмів яких світ здригався. Час обирає творчість, а не її творця, себто говорити про Сера Алана Паркера як режисера у теперішньому часі немає змоги – він продовжує «мовчати» уже 5 років, але попри це про свій внесок у кіно подбав старанно. Із перших кадрів кожної своєї картини Паркер статично консервативний, а фінал у нього завжди відкритий, і це один із багатьох факторів, чому саме його фільми живуть у внутрішньому світі глядачів досить довго після закінчення сеансу.

Сім'я простих робітників, які мешкали у північному Лондоні, усічні 1944 р. поповнилася сином Аланом. У часи його юності Великобританія переживала не найкращі роки: постійні зміни урядів, економічна відсталість країни у порівнянні з іншими Західними державами... Паркер не мав змоги навчатися у кінематографічній школі. Він належить до тих, хто прийшов у кіноіндустрію із телебачення. Скептицизм багатьох критиканів, які не терплять меншовартості реклами як виду розваг, абсолютно не хвилює Паркера, який відгукується про свій перший досвід як про головний у його режисерському становленні: він навчився двома словами розповідати історії, працювати з оператором, світлом та усе це монтувати. Стиль Алана унікальний, адже він поєднує чи не усе, що рухається, грає і співає. Дебютувавши на початку 70-х рр. кількома короткометражними фільмами, молодий режисер взявся за свою першу велику картину, постановки мюзиклу «Багсі Мелоун» (1976р.) – справжній атракціон із чудових музичних партій, хореографій та суті гангстерської історії. Дивацтвом є те, що усі актори – діти, які грають серйозні «розборки» між кланами Товстого Сема та Денді Дена у стилізованому Нью-Йорку 1929 р. Головною зброєю є торт із заварним кремом. Тому поява у банди Дена крем-автомату неабияк підсилює її міць, але на допомогу Сему приходить головний супергерой цієї історії – Багсі Мелоун, якому просто потрібні гроші для коханої. Зріла і майстерна гра підлітків феноменально вписується у сатиричний спосіб розважити публіку. Фільм демонструвався у програмі Канн-76 та отримав номінацію на Оскар, він і до сьогодні залишається класикою у жанрі комедійного мюзиклу. Свою першу драматичну кіноспробу Алан Паркер здійснив двома роками пізніше з картиною «Опівнічний експрес» (1978 р.), де розповідається сумна та суперечлива щодо моралі і закону історія. Американець Білл Хейс сподівався перевезти із Туреччини додому кілька пакетів із наркотиками. В аеропорті турецькі військові під час проходження контролю виявили контрабанду... Страх, шок і жорстокість азіатської в'язниці перетворюється на реальність для героя, внутрішній стержень якого досить міцний. Він мужньо витримує свавілля командира та відмовляється від спроби втечі із стамбульського пекла, адже строк

у нього невеликий – 4 роки. Ближче до завершення його перебування за гратами справу Хейса несподівано переглядають: турецький суд безжально карає американця новим тридцятирічним ув'язненням, що провокує його на рішучі вчинки. Легенда про «опівнічний експрес» (так ув'язнені називали втечу) стає «ідеєю фікс» для Білла Хейса, який здійснює свій намір у драматичному фіналі. Картина «Опівнічний експрес» була відзнята за сценарієм Олівера Стоуна, який взяв за основу реальну історію, яка трапилась із одним американським громадянином. Зйомки «експресу» викликали міжнародний конфлікт: турки заборонили знімати Паркеру фільм на своїй території, через це місце зйомок було перенесене на Мальту. Стрічка удостоїлася двох статуеток Оскар. У той же час світову рок-музику сколихнув новий альбом гурту «Pink Floyd» – «The Wall». Виникла ідея кіноадаптації цього музичного витвору. За допомогою художника-карикатуриста Джеральда Скарфа, лідера гурту «Pink Floyd», та сценариста Роджера Вотерса режисер Алан Паркер створив собі нерукотворний пам'ятник ще при житті. До «Стіни» (1982 р.) і після її виходу ніхто подібної за популярністю рок-містерії не створював. «Стіна» – це еталон музичного кіно. Це те, що ніколи не перетвориться на повсякденність. Спочатку камера плавно летить, націлюючись на погляд меланхолійного музиканта Пінка. Все, що відбувається по інший бік його очей, ми і маємо змогу спостерігати у химерному відеоряді під культові мелодії. Хворобливо усамітнена сутність Пінка б'є потоками жахливих параноїдальних думок, які так достовірно і без банальності передані в анімаційних вставках. Стіна між людиною і суспільством тут – непорушна. Табу заперечені, але реальність трактує все буденно. Безкінечне число символів та ідей, які заставляють зануритися в цей шедевр, абсолютно відсторонившись від усього. Продовження у кіно теми ізоляції людини для Паркера була чимось відвертим і до болю важливим. Такою роботою для британця стало перенесення на плівку книги Вільяма Вортона «Птаха», історія якої пронизує глядацькі серця наскрізь. Головний герой – хлопець на прізвисько Птаха (блискуча роль Метью Модіна) відчуває закованим себе у тілі людини і понад усе мріє злетіти і звільнитися. Його зневажають батьки, він уникає людей. Одного разу з ним заговорив місцевий розбишака Елл (Ніколас Кейдж), який розпочинає товаришувати з диваком. Несподівано їх дружбу та спокій перериває В'єтнам, куди хлопців відправляють воювати. Після повернення додому для Елла війна завершується кількома травмами, а Птаха взагалі «втікає» у власний скафандр, аби не відчувати жорстокості безглуздої ворожнечі з азіатами. Його відправляють у реабілітаційний центр, аби повернути його душу у світ людей. Наш герой не реагує ні на що: просто мовчки виглядає у заграторване вікно ніби птах, якому обірвали крила... Останньою надією врятувати головного героя від загибелі у психлікарні є Елл, який самовіддано намагається достукатись до друга розповідями про їх безтурботне підліткове життя. Фільм, у якому всі емоції дружби непідробні, а ідеал свободи – найкращий, протягом усього перегляду тримає у передчутті ніби трагічного фіналу, який тут змінюється добром із прекрасно віддаленою музикою британця Пітера Гейбріела. Недаремно можна вважати «Птаха» (1984 р.) найкращою стрічкою у творчості Алана Паркера, яку Канський кінофестиваль 1985 року вшанував призом гран-прі. У 80-их рр. Паркер піднявся до найвищих кіновершин: його монтажні винаходи були усім до смаку, несподівані фінали усіх історій відрізнялися від

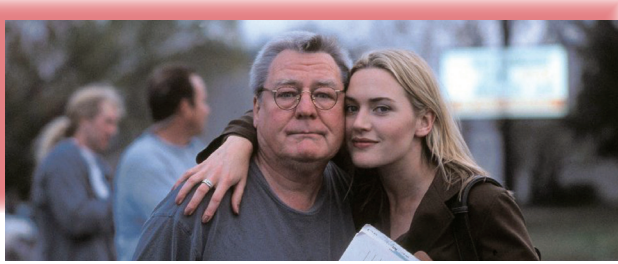

стандартів, а гра акторів не була хизуванням суперзірки, яка отримала мільйонний гонорар. Навіть американець Міккі Рурк – актор номер один тих часів – зумів зіграти у Алана складну психологічно і нетипову для себе роль приватного детектива Гаррі Ейнджела у картині «Серце Ангела» (1987 р.). Для головного героя справа розшуку музиканта стане останньою. Усе це через павутину, сплетену замовником розслідування містером Цифером (зіграв Роберт де Ніро), який демонічно забирає справжню сутність героя Рурка і віддзеркалює у ньому головного підозрюваного у вбивствах свідків. Страшне кіно, яке злісно втаємничене агонією диявола в обличчі де Ніро, демонструє недовготривалий процес знищення людини. А всьому вина – бажання розкрити таємницю.

Чотири фільми, зняті режисером в останньому десятиріччі XX ст., не піднесли його на вершину успіху, так і залишивши самітника Алана поза комерційним багном, у яке так легко вступили колись цікаві режисери Френсіс Форд Коппола і Стівен Спілберг. Паркер продовжив знімати лише те, що хотів. У 1994 році на екрани вийшла сатирична комедія «Дорога на Велвілл», у якій абсолютно не схожий на себе Ентоні Хопкінс, котрий грає роль лікаря-вегетаріанця, який утримує санаторій, де будь-які бажання стримуються. Наступною картиною Алана став чудовий мюзикл «Евіта» (1996 р.) з Мадонною у ролі дівчини Єви Дуарте, яка згодом стає улюбленицею усього аргентинського народу та дружиною президента країни. Після смерті чоловіка Єва займає його місце та за любов до країни і народу була ніжно названа людьми Евітою. Це, дійсно, величний мюзикл з прекрасними мелодіями Ендрю Ллойд Вебера. Мадонна прекрасна, а її голос чарує. Сюжет картини передає найрізноманітніші почуття до Евіти, хоча незмінною залишається надія, яку через увесь свій життєвий шлях пронесла головна героїня. Стрічка була висунута у п'яти номінаціях на Оскар. «Правди немає – є лише точка зору», – такою тезою просякнута остання на сьогодні картина режисера «Життя Девіда Гейла» (2003 р.). Правозахисник і викладач в університеті містер Гейл активно виступає проти смертної кари у рідному Техасі. Напарниця-активістка Констанція смертельно хвора на рак, вона пропонує Девідові влаштувати її самогубство заради фанатичної ідеї жертвоприношення: «смерть за багато смертей». Гейл за складом злочину потрапляє під слідство, з якого живим йому не повернутися. За три дні до виконання вироку він погоджується на інтерв'ю з настирною журналісткою Бітсі Блум (Кейт Вислетт), яка дізнається не лише подробиці злочину, а й може врятувати його життя, бо він, за її доказами, не винен. Несподіваний фінал цієї заплутаної головоломки розбиває усі глядацькі здогадки і варіанти. Таким Алан Паркер залишив своє останнє послання – як завжди двозначне і з неочікуваними перипетіями. Час використовує нас і в момент підносить, а опісля викидає на смітник історії. Тільки для Сера Алана Паркера це неможлива істина, адже фінал у нього завжди антибанальний.

Максим Івануха

Представники однієї «нації» – «студенти»!

Свято молодих людей – це особливий день! День, коли можна не йти на навчання, відпочити вдома або, як найчастіше це трапляється, потусити. Здебільшого мова йде про молоде покоління, а назва йому – СТУДЕНТИ.

Міжнародний День студентів святкують 17 листопада – це такий собі міжнародний день солідарності спудеїв. Усі студенти символічно об'єднуються, незалежно від того, з якого вони факультету, на якому році навчання і з якого навчального закладу. Вони стають одним цілим, традиційно веселяться «по повній програмі», забувши про майбутню сесію і минулі «хвости». Адже це свято, яке не знає національностей і віку, це свято, коли на всій нашій неосяжній планеті у цей день святкують і веселяться представники однієї національності – «студенти».

Проте не кожен знає і навіть не здогадується, що цей день пов'язаний з трагічними подіями, які відбулися восени 1939 року в Чехословаччині. Саме тоді Чехословаччина була окупована фашистами. І 28 жовтня 1939 року в Празі тисячі студентів та їх викладачів вийшли на демонстрацію, щоб відзначити роковини створення Чехословацької держави. Однак демонстрацію розігнали, а один студент медичного факультету Ян Оплетал був убитий. Його похорон відбувся 15 листопада 1939 року і скликав сотні людей на вулиці міста. Похорон переріс у ще одну демонстрацію, яку знову ж таки розігнали окупанти, а десятки демонстрантів було арештовано. Піком цих всіх напружених подій виявився день 17 листопада, коли гестапівські есесівці рановранці оточили студентські гуртожитки. Понад 1200 студентів було затримано і вислано в концтабір у Заксенхаузен. Дев'ятьох студентів і активістів студентського руху стратили без суду в тюрмі у Рузині (район Праги). А за наказом Гітлера всі чеські навчальні заклади були закриті до закінчення війни.

Тому Міжнародний день студентів був встановлений 17 листопада 1946 року на Всесвітньому конгресі студентів, що відбувся у Празі, в пам'ять чеських студентів-патріотів. Законом від 1990 року він був оголошений державним святом – Днем боротьби студентів за свободу і демократію. Із самого ранку 17 листопада у Празі на вулицю Народну приходять люди, приносять свічки і квіти.

Проте нині це свято модернізували і святкують його дещо по-іншому в різних країнах світу. Як в українських,

так і в іноземних студентів є своїособливітрадиціїсвяткування. Цей знаменний день був, є і залишиться одним з найулюбленіших днів для всіх студентів у світі.

У Болгарії молодь відзначає своє свято 8-го грудня. Ця дата пов'язана з історією Софійського університету ім. Климента Охридського. У 1903 році, коли Софійський університет був єдиним у Болгарії вищим навчальним закладом, академічна рада при СУ вирішила оголосити 8 грудня святом університету. За церковним календарем саме тоді відзначався день Святого Климента Охридського. Після 1944 року відзначення студентського свята було перенесено на 17 листопада. Але в 1962 році з нагоди 80-річчя Софійського університету свято повернули 8 грудня. У цей день вищі навчальні заклади у всій країні закриті, а студенти гучно святкують День студента.

Бельгійська молодь небайдужа до будь-яких студентських свят. Успішне закінчення сесії – гарний привід для зустрічі з друзями. Найчастіше збирається 7-8 чоловік, вони проводять свій вільний час в кав'ярнях. На природу, так званий пікнік, бельгійські студенти виїжджають украй рідко. Що стосується проведення самого свята, то на відміну від наших студентів, бельгійці не дуже люблять співати, хоча послухати сучасну музику зовсім не проти.

У Данії студенти воліють святкувати День студента в колі найближчих друзів. Зазвичай вдень вони збираються в кого-небудь вдома, жартують, співають пісні, іноді під гітару, а ввечері вирушають всією компанією в кафе. Цікава традиція існує у студентів-випускників гімназій. У день закінчення навчання в родині випускника беруть напрокат велику машину, що нагадує вантажівку, і весь вечір катаються по вулицях. У машині всі члени родини співають пісні, після чого гулянка продовжується вдома або в кав'ярні.

Волелюбні американці у всьому люблять свободу. Можливо, тому студентам в США подобається відпочивати із друзями за містом на природі. Втім, багато хто з них воліє ходити у дорогі клуби або ресторани, адже більшість американських студентів із забезпечених родин.

Щодо українського Дня студента, то можна відзначити те, що у такий день навіть старезні анекдоти і байки зі студентського життя набувають новизни й актуальності. Співати, танцювати, писати всякі римовані й неримовані твори на вільну тему студентство завжди любило. Для святкування люди збираються у гуртожитках, особливою популярністю користуються верхні поверхи, куди «не ступить нога коменданта». У невеличку кімнатку набивається купа народу й вечірка триває доти, доки не розженуть. Трапляється, що хтось запрошує всю компанію до себе додому. Або ж усі розходяться по кнайпах та нічних клубах, де відриваються «по повній» до ранку.

Студентство – це період молодості, безтурботності, світлого погляду в майбутнє, період першого кар'єрного росту та реалізації себе. І, можливо, добре, що ми відзначаємо це свято гучно та весело, але не варто забувати, завдяки яким подіям цей День утвердився у всьому світі. Адже студентська толерантність і солідарність – дві важливі речі, на яких будується студентська «республіка».

Катерина МАЗУРЕЦЬ

які студент повинен зробити за життя

Нам. Присвячується.

1. Здивовано подивитись на списки абітурієнтів, які успішно склали вступні іспити, почухати потилицю і піти купувати зошити.
2. Прийти 1 вересня. Побачити групу. Піти додому, так і не побувавши на парах.
3. Навчитися вміщувати усі лекції з усіх предметів в один-єдиний зошит. Бажано в косу лінійку (Софіє, тобі присвячую :-).
4. Почати відсипатися на парах.
5. Хоча б раз у житті задати запитання: «А що, сьогодні була контрольна?»
6. Примудритись цілий день просидіти у їдальні, вийти звідти голодним і поїхати обідати додому.
7. Домовитися з вахтером у гуртожитку, щоб приходити після «комендантської» години.
8. Почати «вчити сесію» за ніч до першого екзамену.
9. Перед аудиторією, де проходить іспит, дізнатися, як звати викладача.
10. У самій аудиторії дізнатися, що «здаєм».
11. З'ясувати, в кого, де і в яких кількостях заготовлені усі можливі види шпаргалок.
12. Списати слово в слово, переконати викладача, що слово в слово все вивчив, тому так і написав.
13. Відзначити першу «трійку».
14. Загубити заліковку там, де відзначав першу «трійку».
15. Піти складати іспит після нічної дискотеки.
16. «Промотати» стипендію на невідомо що, так нічого і не купивши.
17. Прокинутися зранку в чужому гуртожитку, без стипендії і без «пам'яті».
18. Навчитись відмивати двотижневий бруд на посуді.
19. Запровадити триразове харчування – понеділок, вівторок, середа.
20. Прогуляти пару всією групою – включно зі старостою.
21. Прогуляти пару всією групою – включно з викладачем.
22. Згубити бібліотечну книжку.
23. Кудись подіти студентський квиток.
24. Зайти в гості до одногрупника/ці на чай. Повернутися через тиждень.
25. Написати курсову за три години.
26. Відсвяткувати День студента тижнем безбожних прогулів.
27. Побувати на дні здоров'я, після чого злягти із застудою.
28. Побувати в кожному місті України, де коли-небудь були студенти.
29. Не прийти на 1 вересня, вирішити, що навчання ще не почалось.
30. Здати протерміновану (на 2 місяці) курсову.
31. Потрапити на килим до замдекана.
32. Попити кави/чаю з деканом.
33. Закинути вірус у комп'ютер замдекана.
34. «Ненавмисно» загубити ключ від аудиторії.
35. Навчити викладача не задавати домашніх завдань.
36. Знайти постійну і незмінну відмовку щодо прогулів пар (неіснуюча робота).
37. Почати задумуватись про здачу сесії.
38. Поставити викладача в незручне становище (Як вам не соромно підглядати, як я списую???).
39. Випити 6 горняток кави за вечір. Усе одно заснути.
40. Прокинутись вранці «нульовим» перед екзаменом.
41. Примудритись написати свій білет із додаткових питань тих, хто вже відповідає.
42. Помістити 7 ліжок у двохмісній кімнаті. Прожити так усі курси.
43. Почати називати погруддя І.Я.Франка що стоїть в аудиторії, на «ти» і Ваня.
44. Написати на парті оду економіці і вищій математиці.
45. Спитати у викладача: «Це ви мені?»
46. На третьому курсі з'ясувати, як звати куратора.
47. Познайомитись із ректором. З'ясувати, що ви сусіди.
48. Залишити слід в університеті (бетонні сходи).
49. «Завести» студентський альбом.
50. Започаткувати традицію збиратись раз на тиждень всією групою.
51. Знайти своє кохання.
52. Влаштуватись на роботу.
53. Запам'ятати студентські роки на все життя.
54. Ні на хвилину не пошкодувати про студентські роки.
55. Залишитися вічним студентом.

Еліна Форманюк

Як завжди приємно пахнути?

Людина впевнена в собі лише тоді, коли у неї все у повному порядку. На вас може бути одягнуте дороге плаття, ваша зачіска – виконана переможцем усесвітнього конкурсу перукарів, але якщо ваш дезодорант не особливо ефективно справляється зі своїми функціями, то навряд чи ви зможете привернути увагу до своєї персони у позитивному значенні. Ну, а про те, щоб відчувати себе господинею становища, якою б чарівною при цьому ти не була, можна забути взагалі.

Відомо, що забивати запах поту сильними ароматами парфумів немає сенсу: ваші живі феромони все одно переможуть штучно законсервовані аромати сандалу та цитрусових. Краще нанести дезодорант після душу.

Сучасні дезодоранти можна умовно розділити на три групи: дезодоранти, які починають працювати вже тоді, коли піт ще не з'явився на тілі; такі, що заглушують запах поту, коли той вже утворився і готовий розповсюджуватися; і дезодоранти, що впливають на мікрофлору.

Найбільш дієвими є дезодоранти з ефектом антиперспіранту, що помітно зменшують потовиділення. Ефект його полягає в тому, що відразу ж після обробки шкіри таким дезодорантом пори сильно звужуються, і таким чином вихід поту практично повністю блокується.

А якщо ще врахувати, що є виробники, які обіцяють нереально великі терміни дії своєї продукції (три дні і довше), то про відчуття вічної свіжості можна не турбуватися цілодобово і безперервно протягом декількох днів. Та чи не фантастика це?

І чи так бездоганно все виглядає насправді? Безумовно, такі дезодоранти просто незамінні під час занять у тренажерному залі або в умовах, коли немає ніякої можливості прийняти душ. Проте подумайте самі, чи може бути абсолютно нешкідливим дезодорант, хімічне втручанняякого в нормальні функції потових залоз триває близько трьох днів, і при цьому повністю блокує пори в пахвових западинах? Але і це ще не все. Солі алюмінію, що містяться в такому дезодоранті, не лише негативно впливають на наш організм, на думку окремих фахівців, вони мають навіть токсичні властивості. До того ж, такі дезодоранти найчастіше виготовляються на спиртовій основі, і тому здатні в деяких випадках викликати серйозне подразнення чутливої шкіри пахв.

Звісно, повністю відмовлятися від антиперспірантів не варто. Але навіть у тому випадку, якщо вони і не викликають ніяких негативних відчуттів, пов'язаних із їх використанням, все ж таки слід прагнути користуватися ними якомога рідше. В усякому разі, не частіше ніж два рази на тиждень, в особливих випадках.

Що стосується дезодорантів, які заглушують запах поту в той момент, коли він вже виник й ось-ось почне розповсюджуватися, то при їх виборі краще відмовитися від сильно ароматизованих (змішавшись із запахом поту вони будуть більше схожі на сморід) і зупинити свій вибір на спокійнішій гамі.

Тим, хто потіє несильно, підійдуть дезодоранти, що впливають на так звану мікрофлору. Активні речовини цих дезодорантів, що не допускають розкладання поту, обов'язково містять бактерицидні компоненти. Як правило, найчастіше це добре відомий нам триклозан, що має вбивчу силу щодо бактерій, але і для шкіри людини він не є зовсім безпечним.

Не забувайте і про те, що сильний запах може бути викликаний неправильним обміном речовин або гормональними порушеннями. Залишати це без уваги, звичайно ж, не слід зі зрозумілих причин. І в цьому випадку варто звернутися до лікарів.

З використанням даних інтернет-сайту
http://e-parfums.kiev.ua підготувала АТУМ®

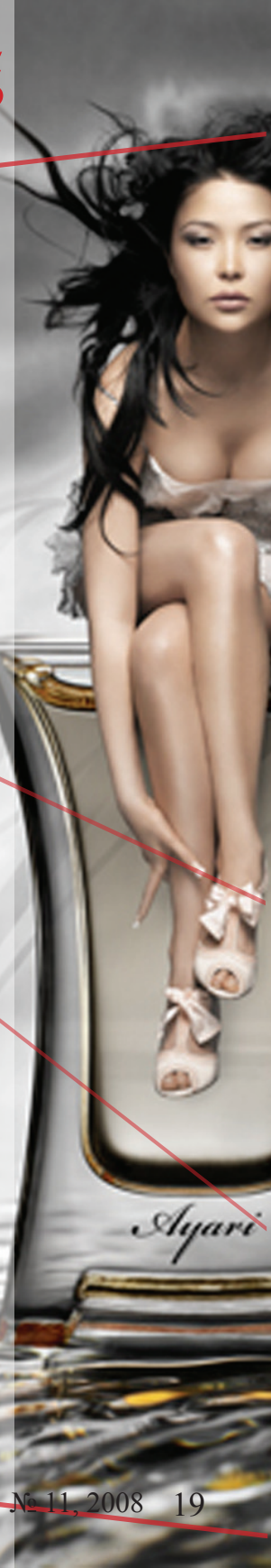

Крик душі

Пишу вам, бо сподіваюся, що цим зможу допомогти врятувати чиєсь життя. Прошу мій лист надрукувати. Дуже хочеться, щоб його прочитали люди старшого покоління, особливо ті, хто може щось змінити. Хай мій лист прочитає і молодь, хай задумається. Бажаю їм не повторювати моїх помилок.

Мені 18 років, звати мене Ольга. Ось уже два роки, як я хворію СНІДом. У лікарні я не одна, тут лежить багато таких, як я, ми – друзі. Ми ще живі, але нас уже немає. Четверо з нас, вчорашніх школярів, померло. Ми хоронимо один одного...

Тепер на все дивлюся інакше. Коли я зустрічаю на вулиці літніх людей, мене охоплює незрозуміле почуття. У ньому образа, злість, безвихідь, страх, безсилля і неможливість будь-що змінити, виправити. Вони дожили до 60, 70, 80 і більше років, а ми не доживемо! Ми помремо молодими! Чому? За що?

Хочу звернутися до дорослих людей: «Ви винні у наших смертях! Ви проповідуєте вільні зв'язки, афішуєте творчість артистів-гомосексуалістів, статеву розпусту, розповсюджуєте порнографічні диски, журнали і газети. Ви, у погоні за наживою, заохочуєте дитячу проституцію. Телебачення у будь-яку пору доби рекламує протизаплідні засоби. Ми не народимо дітей, у нас не буде сімей, у нас не буде кохання. Чому ви не навчили нас таким поняттям, як «сором», «ганьба», «моральна чистота», «цнотливість»? Чому нав'язали нам ваш «безпечний секс»? Венеричні хвороби, приховані статеві інфекції та вагітності стали у молоді чимось, схожим на нежить.

Навіщо ви кинули нас, своїх дітей, онуків, під «танк», зім'яли «вільним» сексом, порнухою, наркотиками? І ніхто вас за нас не засудить: ви ж нікого власними руками не вбивали! Таких нині не судять, їх заохочують, обирають до влади... Зупиніться!»

Як би я була тепер вдячна тому, хто вирвав би мені з рук цигарку, відшмагав кропивою, коли мене можна було врятувати. Краще нам цілину орати, тракторами керувати, ніж помирати в іномарках від СНІДу.

Всі, хто не байдужий, допоможіть зупинити безумство! Необхідно у ЗМІ ввести цензуру, яка б заборонила всілякі розпусні ток-шоу, порнофільми, рекламу спиртних напоїв і цигарок. А ви, хто прочитає мій лист, дайте його прочитати ще комусь. Можливо, він комусь допоможе, адже ми гинемо, і можете загинути й ви!

Ольга

Його звати Петрик, йому три рочки і три місяці. Прекрасна дитина, досить жвава, з чудовою посмішкою та милими оченятами, які бігають туди-сюди оглядаючи наш офіс.

Прийшов малюк до нас у гості з татком, який і повідав нам таку історію.

Коли Петрик народився, його здоров'я було дуже хитким, ще змалку його возили у лікарні та спеццентри. Коли йому виповнилося рік, життя хлопчика стало ще більш нелегким, рідна мама покинула його на опіку батькові. Як у тому страшному сні, збулась одна з життєвих приказок: біда не приходить одна. Мати лишила у спадок малому «подарунок», який став вироком для Петрика. Від матері йому перейшла страшна та непоборна ВІЛ-інфекція. Бідкався нещасний батько, лишившись сам-на-сам з цією бідою. Петя тим часом ріс і потребував турботи, часу, сил, а головне – тепла та любові. У два рочки він тільки почав ходити, не так давно – розмовляти, а все завдяки тому, що тато його не покинув, присвятивши своє життя дитині. Пан Петро (тато) і зараз дбає, щоб малюк був у достатку. Але як це зробити, якщо підтримки з боку влади нема, допомога на дитину закінчилась після досягнення нею трьохрічного віку, а зараз на двох вони отримують 600 грн. (((Ви можете запитати, а чому батько не йде на роботу? Я теж це запитала, і почула відповідь, яку і очікувала. А з ким буде Петя? За законодавством України дітей з таким діагнозом повинні приймати до дитячих садочків, але існує інший – негласний закон: «У нас переповнені групи, на жаль».

То що ж робити, коли безвихідь? Куди йти, коли дороги перекриті? Я думаю, що треба стукати у двері, гамселити щосили, щоб люди почули, щоб люди дізнались, ось і ви вже знаєте.

Я поки що не ставлю крапку в цій історії і вас закликаю, якщо ви можете допомогти, якщо у вашій душі ще є співчуття, нам буде цінною будь-яка допомога.

Тел.: 8 (068)140-41-03 – Олександр Шилюк

P.S. Єдине прохання, не сприймайте це як якусь акцію. Просто прийдіть, я вас познайомлю з Петриком, і ви все зрозумієте.

Від хвороби не застрахований ніхто...

АТУМ®

Міфи про наркотики

Міф – щось вигадане, нереальне, протилежне правді.

Коли люди бредуть по розжарених пісках пустелі без води, під пекучим сонцем, у них перед очима з'являються солодкі ілюзії, які називаються міражами. І тоді, зібравши останні сили, вони біжать назустріч обману і падають мертвими на піщаних барханах.

Сьогодні перед очима багатьох молодих людей через друзів, пресу, телебачення, Інтернет створюється ілюзія про наркотики. Ми дивимося та слухаємо ці міфи і згодом починаємо в них вірити. А коли, знесилені, прибігаємо до мети, то нарешті починаємо розуміти, що це лише обман і шлях до самознищення.

1 міф «У житті потрібно спробувати все, в тому числі і наркотики».

Ця фраза правдивіше звучатиме ось так:

«У житті потрібно спробувати наркотики, а від усього іншого відмовитись». Тому що після спроби наркотиків навряд чи ви захочете (а головне – зможете) спробувати щось інше.

РЕАЛЬНІСТЬ. Та чи потрібно в цьому житті пробувати все? На багатьох речах так і написано: «Не залазь – уб'є» або «Не пий – отрута». А якщо хочеться спробувати все, то стрибніть, наприклад, з парасолею в руках із 9-поверхового будинку. Страшно!? Ну, тоді почніть займатися гомосексуалізмом. Бридко!? Значить, не все в цьому житті потрібно пробувати. А чи не варто занести й наркотики до цих заборонених речей?

2 міф «Вживати наркотики чи не вживати – це моя особиста справа».

РЕАЛЬНІСТЬ. Якби ви сказали: чухати потилицю або тримати руки в кишенях, – це ваша особиста справа, то можна було б ствердно покивати головою. Але щодо наркотиків так сказати не можна.

Якщо це особиста справа, то чому повинні плакати батьки, дивлячись на свою дитину-наркомана, і запихати їм у кишеню гроші на ще одну «рятівну» дозу чи оплачувати лікування?

Якщо це особиста справа, то чому повинні залишатися сиротами діти при живих батьках, які все проміняли на «ширку»?

Якщо це особиста справа, то чому повинні терпіти люди, яких обкрадають чи «підсаджують» їхніх дітей???

3 міф «Можна вживати наркотики «з головою» і не залежати від них».

РЕАЛЬНІСТЬ. Ви бачили коли-небудь наркомана «з головою»? Запитайте в нього, чи хотів він, починаючи вживати наркоту, докотитися до такого?

Люди, які говорять, що від наркотиків можна бути незалежним, не знають, що залежність буває двох видів:

1. Фізична.

Вона полягає в тому, що при відмові від наркотика з'являється так звана «ломка» – фізичні больові відчуття. Така залежність виникає від вживання будь-яких наркотиків, але по-різному: від плану та клею – щось схоже на легке алкогольне похмілля, від «ширки» та кокаїну – жахливий біль, який може призвести навіть до смерті. Багато людей думають, що це – єдина залежність при вживанні наркотиків, і намагаються її лікувати.

2. Психологічна або духовна.

Це коли глибоко в душі сидить демон, який змушує вас щоденно шукати наркотик і мучить душу, якщо ви не кормите його цією отрутою. Він поселяється із перших ваших спроб, з перших затяжок, і може сидіти там усе життя. Хочете перевірити, чи є він у вашій душі? Спробуйте зараз відмовитися на все життя від цигарок або плану. Раз і назавжди. Якщо вже через тиждень, а може, й через день, ви біжите до кіоску, щоб купити сигарету, чи повзете в гараж, щоб подихати над відкритою каністрою, у вас є залежність. І цей демон радісно пищить у вашій душі, отримавши блискучу перемогу.

4 міф «Я буду вживати лише легкі наркотики, а вони повністю безпечні».

РЕАЛЬНІСТЬ. Законодавство України не розділяє наркотичні засоби на легкі і важкі. За вживання, зберігання, перевезення, виготовлення та продаж будь-яких наркотичних засобів передбачається кримінальна відповідальність.

Зазвичай важкими наркотиками називають кокаїн, героїн, «ширку» (опіум), а легкими – план, екстазі, LSD, токсичні речовини. Але чи можна назвати наркотик легким, якщо від нього помирають (наприклад, від екстазі, токсичних речовин) або втрачають розум (наприклад, від «грибів» або LSD)? А якщо додати до цього появу психологічної залежності, про яку ми вже говорили, то немає жодного сумніву: поділ наркотиків на важкі та легкі – це просто міф.

ВІД НАРКОТИКУ МОЖНА ВІДМОВИТИСЬ ЛИШЕ ОДИН РАЗ: КОЛИ ЙОГО ПРОПОНУЮТЬ ВПЕРШЕ!

МГО «За життя»

HELLOWEEN

Уже кілька років українська молодь святкує свято Хелоуіна. Найбільш масштабно його відзначають у США і, на мою думку, в нас воно з'явилося та прижилося тільки після масового засилля американських фільмів (про вплив «голубих екранів» на психіку людини знаємо немало). Сучасний Хелоуін давно втратив свій початковий зміст. Зараз він представляє собою привід поприколюватися, вбратися в чудернацькі костюми, налякати і налякатися. А колись...

Одне з найвеселіших свят США бере свій початок від кельтських легенд про друїдів. Вони вважали Хелоуін символом приходу зими і темних сил, тому що дні ставали все коротшими, а ночі – довшими. У цю ніч межа між світами живих і мертвих була найменшою, і відчинялися ворота між ними. Отже, Хелоуін – це ще і спроба зрозуміти зв'язок між нашим і потойбічним світами. Ніч Хелоуіна – це перехід, ворота з одного світу в інший.

У цей день кельтські жерці-друїди передбачали майбутнє. А простий народ (який вірив, як і ми, що як зустрінеш Новий рік, так його і проведеш) веселився на повну. Наряджалися всі у маскарадні костюми, щоб обдурити злих духів, які могли накликати нещастя. А щоб догодити добрим духам предків, на порогах домівок виставляли їжу. Діти у цей день, перевдягнені в чудернацькі страхітливі костюми різних відьмочків, дракул, привидів і франкенштейнів, ходять по хатах і страхітливим: «Цукерки або смерть», – випрошують собі солодощі. Якщо ж не отримують своєї нагороди, то ці маленькі «чортенята» можуть жорстоко пожартувати над вами.

Атрибутика Хелоуіна специфічна: нічний час, кажани, коти, павуки, скелети, злі духи, упирі, привиди, гобліни, страшні історії як спогади про діяння злих духів.

Найголовнішим же атрибутом свята є гарбуз. Без нього, зробленого у вигляді смішної або страхітливої мармизи, це свято уявити неможливо. Традиція вирізати із випотрошених гарбузів страхітливі мармизи походить з ірландського фольклору. А саме – з легенди про скупого Джека. За однією з версій легенди, п'яниця і брехун Джек якось обманув самого Сатану, загнавши того на дерево. Дозволивши потім Сатані спуститися, він отримав у нагороду можливість уникнути пекла, але і в рай він потрапити вже не міг зі своїми грішками. Сатана дав йому лампаду у вигляді випотрошеного гарбуза з вугіллям всередині, щоб Джек міг освітлювати собі дорогу у вічній холодній мерзлоті. Цікаво, що в Ірландії, а надто за давніх часів, гарбузів не вирощували, тож перші страхітливі обличчя Джека вирізали з картоплі, яблук. А вже після еміграції до США переконалися, що гарбуз для цього підходить найкраще. Також гарбуз символізував кінець сільськогосподарських робіт і обіцянку нового урожаю – народження життя зі смерті.

У різних країнах по-різному святкують це свято, але суть залишається незмінною. У Китаї Хелоуін відомий як Teng Chieh – день «поминання» предків. У цей день перед фотографіями померлих родичів ставиться їжа і вода, а також ліхтарик, який освітлює дорогу душам предків, які подорожують цієї ночі. Монахи в буддистських монастирях виготовляють з паперу «човни долі». Деякі з них дуже великі за розмірами. Ввечері ці човни спалюють, щоб дим допоміг душам предків добратися до небес.

У Німеччині замок Франкенштейна в Дармштадті притягує в ніч на 1 листопада тисячі людей, перевдягнених у костюми чудовиськ, а місцеві жителі вірять в те, що саме цієї ночі привид господаря з'явиться на даху замку.

У Чехії розпалюють вогнища і ставлять біля них стільці для померлих людей, щоб ті могли грітися біля полум'я. В Ірландії – горять вогнища по всій країні.

В Латинській Америці та Іспанії святкують Ель Діа де лос Муертос (День померлих). Хоч це може видатися сумним святом, але дійство триває протягом трьох днів, і відзначається повернення померлих на землю. Найбільш вражаючі дійства Франції проходять в передмісті Парижа – у Діснейленді і в Лимоні. Саме сюди щорічно приїжджає більш ніж 30 тисяч людей, саме тут проходять паради гоблінів, упирів і привидів, а дороги освітлюються ліхтарями – гарбузами. У цю ніч бари і кафе французьких міст пропонують «відьмацькі» страви і напої, а їх відвідувачі одягаються не менш помпезно, ніж учасники парадів і дійств.

Українці ж святкують Хелоуін по-своєму. Більшість нічних клубів 31 жовтня влаштовують костюмовані вечірки, де можна з'явитись у будь-якому образі. Хоча важко сказати, чи прийняли українці Хелоуін як своє рідне свято. Швидше всього, його відзначає лише молоде покоління, а старші люди залишаються вірними українським традиціям.

Ну що ж, відьми і відьмаки, упирі та і інша нечисть одягаємо костюми і вперед на вулицю – людей лякати і цукерки відбирати в дітей. А якщо серйозно, то бажаю вам, щоб у цей день ваш гарбуз завжди був при вас і щоб у ньому палала яскрава свічка. Ну, тобто не губіть голову)). І хай завжди у ваших серцях горить світлий вогонь!!!

Оленка

Чемпіонат любителів Сала

...доки у Ковелі відбувалася «Ратна звитяга», то в Луцьку поїдали сало)). До «Чемпіонату любителів Сала» можна ставитися по-різному: позитивно, негативно і ніяк. Але факт залишається фактом – він відбувся...

Фото Володимира Лук'янчука

Анекдот

–Що за нетактовність! Я вам кажу, що моя дружина чекає дитину, а ви запитуєте, від кого?

– Ну вибачите, будь ласка, я думав, що ви знаєте.

–Відсіялися найслабкіші та хворі, залишилися найсильніші та найнадійніші, здатні служити 24 години в добу...

– Про що ти?!

– Про зуби!

Заходить вчитель у клас і каже:

– Ммммм... Лісом запахло!

Учні здивовано запитують:

– А чому лісом?

– Пеньків багато!!!

Я шукаю жінку!

Якою вона повинна бути?

Я не вимагаю від неї надзвичайної зовнішності. Нехай у неї буде лише стрункa фігура та красиве обличчя.

Вона повинна бути веселою, коли я жартую, і жартувати, коли я приходжу веселий. Мене не цікавить її житлова площа, головне, щоб вона була велика.

Не цікавить мене і її заробітна плата, лише б вона була не менше, ніж моя.

А ось витрати на весілля порівну: одну половину внесе вона, а другу – її батьки.

Я візьму на себе частину її роботи, якщо вона візьме на себе всю мою. Я не буду вимагати, щоб вона прала та прасувала. Але білизна кожного дня повинна бути абсолютно свіжою та чистою.

Я не примушуватиму її щодня прибирати квартиру. Якщо вона добра господиня, то зробить це сама. А якщо погана господиня, то нехай прибирає її мама. Коли вона стомиться прибирати квартиру, я дозволю їй трохи помити посуд.

А ходити до магазину будемо вдвох. Туди буду носити сумку я, а назад – вона.

Я буду прислуховуватися до її думки, якщо вона буде збігатися з моєю.

Звичайно, я буду цінувати її життя і, щоб її не обікрали на вулиці, нізащо не випущу її з дому з грошима.

Я не буду вимагати від неї ніякого підпорядкування. Нехай вона лише виконує усі мої побажання.

Я шукаю жінку... Уже дуже довго шукаю жінку.

Лев Любич

Скажи, скільки часу тобі потрібно, щоб заплющити очі і побачити, як зорі падають у воду, синю-синю та глибоку?

Скажи, скільки віків тобі потрібно, щоб разом зі мною дивитися на ті зорі крізь неосяжну і пристрасну синь океану і бачити їх віддзеркалення та грайливе сяйво у своїй душі?

Скажи, скільки сторіч тобі потрібно, щоб разом зі мною не мружити очі та не відвертати голову, коли світло зірок прориває крізь воду і своїми променями намагається мене зігріти, але аж ніяк не осліпити. Скажи, а скільки тобі потрібно десятиріч, щоб, ідучи зі мною берегом нашого з тобою життя та приходячи повз океан наших почуттів, ти міг заплющити очі, дати мені свою руку і ступати на пісок, не боячись поранити ногу об одну з маленьких мушель чи камінців? Скажи, скільки років тобі потрібно, щоб почути мене у темряві крізь гул розбурханого моря та шум вітру у шторм? Скажи, скільки місяців тобі потрібно, щоб знайти мене поглядом на містку, який веде до океану в той час, коли пітьма і зорі наші не світять, бо сплять? Скажи, скільки днів тобі потрібно, щоб навчитися відчувати мене у своїй голові, серці та думках, щоб при кожному подисі ти розумів, що тепер не існує вже поняття «ти» і «я», а зародилося з-поміж води та зірок нове поняття «ми»? Скажи, скільки годин тобі потрібно, щоб відчути у собі мене і повністю зануритись у той світ, у той вир наших почуттів? Скажи, скільки хвилин тобі потрібно, щоб мрії здійснилися? Скажи, а скільки секунд потрібно, щоб наважитися сказати: «я тебе кохаю»? Мені 1, а тобі?

АТУМ®

Єдиний справжній

В останній день літа, в чудову пору вечірніх зустрічей, гарного настрою я нарешті зрозуміла, що кохання – це не хвороба, а щастя, яке випадає не всім, це дуже гарне світле почуття, ти наче на крилах, відчуваєш, що можеш все!!!

Хоча ми не разом, я дуже щаслива, що ти був частиною мого життя – можливо, найзаплутанішим, не зрозумілим, але ти хоча б на мить був моїм, тільки моїм, нічиїм іншим – це перше почуття, переживання я пронесу через усе моє життя. Впевнена, що ніколи не зможу цього забути. Ти – найкращий, я люблю тебе ніжним, грубим, щасливим, сердитим – я люблю тебе з усіма твоїми вадами, я не можу тебе не любити, тому що ти був першим, єдиним справжнім у моєму заплутаному житті!!!

Катя Ющук

***

Подаруйте мені кохання.
Прошу вас, подаруйте.
Я буду перекидати віз,
Що на небі,
Я буду переставляти зорі,
Граючи ними у шахи
І сонце з місяцем буду міняти.
Подаруйте.
Я заллю вулкан океаном,
А лаву переллю у бокал,
Подаруйте.
Я скасую війну
І посію мир, щоб проростав
Я зроблю все!
Тільки подаруйте мені кохання.

Катеринка Мазурець

***

С.С.
Вважаю себе надто
Довірливою,
Бо вірю до останку.
Потім висушую сльози,
Бо правда гірка.
Ти солодко брешеш,
Що аж смак карамелі
Залишається у моєму відкритому
Серці.
Не хочу замикати його вкотре
Для тебе,
Бо боюся, що коли стукатимеш,
Відчиню знову.
Твій трунок смачний,
Але боюся отруїтися твоїми
Словами.
Не ображайся, але нашу дружбу
Зупиню на циферблаті
Годинника,
Щоб потім завести знову.
Ізолююся від тебе,
Щоб думки змінили
Тематику.
Напиши sms,
коли перейдеш
Із солодкої брехні
На гірку правду.

Катеринка Мазурець

Візит

Ні. Я ніколи не любила осені. Для мене вона була задиркуватою нахабою, яка вривається після спекотного літа, розкидається «ніяким» настроєм, сонливістю, депресією, а потім іде собі геть...

Ні. Я таки не любила її: з колючими дощами та сірими туманами, просоченими гірким димом.

Ні. Я не любила...

А потім з'явився ти. Від тебе віяло зверхністю і холодом. Ти був, як вона: увірвався, збентежив, причарував, довів до депресії, а потім пішов...

А я? Стала бродити тротуарами і вперше в житті прислухалася, як шарудить опале листя під ногами. Вдихала на повні груди холодне осіннє повітря. Купила собі кумедного шалика...

Спасибі, що навчив мене любити осінь.

Іра Угрин

«ВОЛИНЬ» – «ДИНАМО». РАЗ НА РАЗ.

Попередня зустріч між цими двома командами відбулася наприкінці минулого чемпіонату. Тоді у Луцьку «Волинь» розгромила «Динамо» з рахунком 5:1. З тієї поразки, як виявилося, кияни зробили висновки і серйозно підготувались до чергового візиту на «Авангард», який відбувся на початку жовтня 2008 р.

Гості одразу розпочали матч зі спроб захопити ініціативу. Щоправда, обидві команди провели перших півгодини без особливих загострень. У «Волині» запам'ятався хіба що «постріл» Лісового, а в «Динамо» – небезпечно штрафний виконав найактивніший серед киян Корікішко. Загалом перевага гостей була незначною. Але саме завдяки цьому і був відкритий рахунок у матчі. Після чергового кутового найспритнішим у штрафному майданчику лучан виявився Гармаш і головою загнав м'яча у ворота. Взяття воріт могло б і не бути, якби зіграв спритніше Неділько. Але, варто відзначити, що Віталій уже другу зустріч поспіль проводить, як мовиться, «на уколах», і ще не може на повну розкривати свій потенціал.

Відіграться господарі поля могли на останній хвилині першого тайму. Павлов не реалізував вихід сам-на-сам. Кичак зумів відбити підступний удар, а Пищур, який мав змогу зіграти на «добиванні», не влучив як слід у м'яч. До речі, ця атака виявилася останньою для Павлова. Після невеличкого зіткнення з голкіпером він залишив поле в супроводі лікарів луцького клубу. Як виявилося пізніше, у Євгена стався перелом великої берцевої кістки.

Аби відіграться, господарям поля потрібно було якось пожвавити гру. Віталій Кварцяний обрав для цього досить нестандартний спосіб і почав випускати на поле молодь. Спочатку на заміну вийшов Василь Жук, котрий дуже-дуже рідко потрапляв до заявки команди на матчі, а потім відбувся дебют 17-річного Романа Карасюка. Молодь свою справу зробила, і футбол став гострішим з обох сторін. На 51-й хвилині партнери вивели на ударну позицію Лісового. Після удару Максим Кичак не зумів приборкати м'яч, але на «добивання» ніхто не встиг. У відповідь гості провели швидкий контрвипад. Корікішко поцілив у хрестовину. А коли м'яч відскочив у поле, його спробував підправити у ворота Суарес – неточно. Потім фірмовим голом мав нагоду відзначитись Пищур. Штрафний з пристойної відстані у його виконанні – завжди небезпека. Цього разу суперникупощастило, і м'яч пройшов у кількох сантиметрах поруч зі стійкою. А відігралася «Волинь» за 15 хвилин до завершення зустрічі. Степанов, знаходячись поблизу лівої бровки, метрів з сорока наважився на удар. Це виявилося повною несподіванкою для Кичака. Розгублений стрибок голкіпера нічого змінити не міг – 1:1.

Гості не хотіли втрачати перемогу й додали в активності. У результаті «Динамо» змогло створити ще кілька небезпечних моментів. У двох епізодах свої ворота врятував Неділько, а після удару Варанкова м'яч відбила поперечина.

Петро Дмитрук

SOCKS

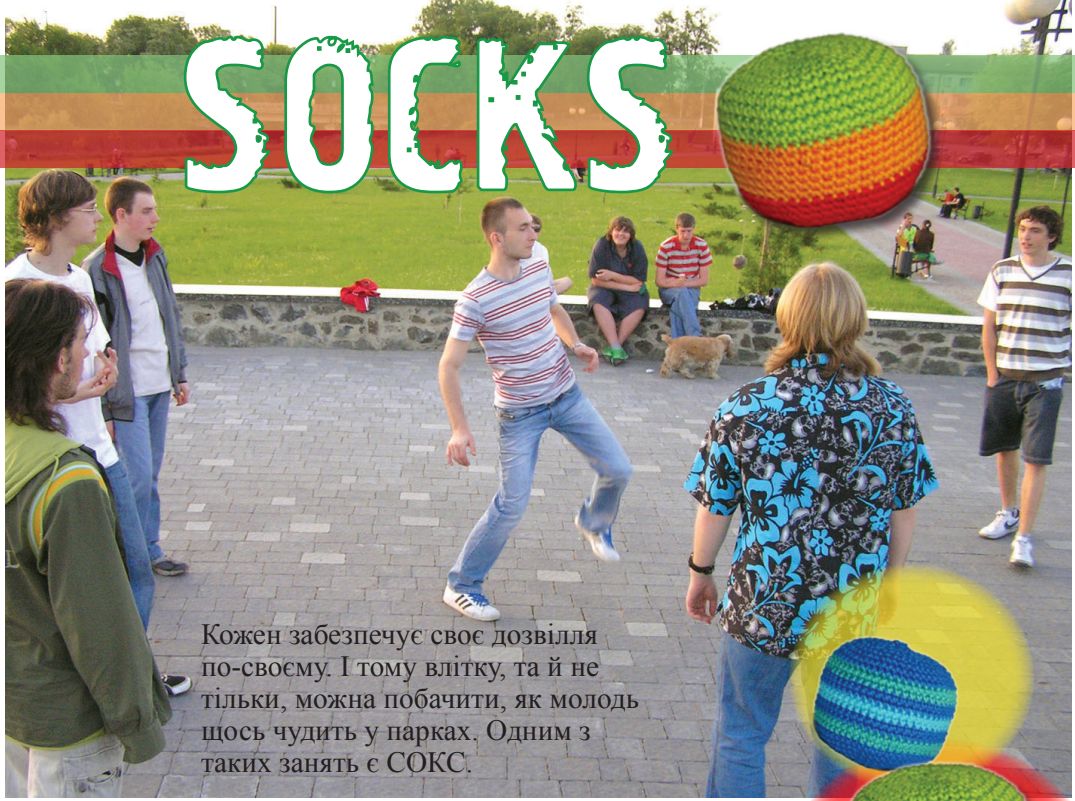

Кожен забезпечує своє дозвілля по-своєму. І тому влітку, та й не тільки, можна побачити, як молодь щось чудить у парках. Одним з таких занять є СОКС.

Ця гра зародилася ще у 70-х роках у США. На початку розвитку її називали Hack the Sack. Найперші м'ячі для соксу набивали бобами або чимось схожим. Сама ж назва гри – SOCKS – має переклад з англійської як «шкарпетка» чи «панчоха», а виникло це, бо, справді, першим м'ячиком для гри служила панчоха, набита різним сипким начинням.

Суть цієї гри полягає в тому, що учасники, яких має бути більше двох, передають м'яч, набитий найчастіше горохом або піском, без допомоги рук. Нині можна як змайструвати м'яча власноруч, так і придбати у спеціалізованих магазинах. Згідно з правилами, гравець, що втратив м'яч, або той, що доторкнувся до нього рукою, отримує покарання (яке визначається самими гравцями). Проте часто всі гравці намагаються продемонструвати вміння жонглювати маленьким м'ячем-«шкарпеткою»:-)та придумати нові трюки. Наприклад, набивають ногами, колінами, закидають на груди та перекидають на спину. У той же час фантастичними фінтами передають пас іншим гравцям. У грі не вітається піжонство, проте якщо фінти соло-гравця заслуговують на похвалу, то всі це цінують. Одяг для гри має бути більш вільним чи спортивним. Набивати м'яч у туфлях, чесно кажучи, жахливо. Поверхня взуття має бути пласкою. Найкраще для цього підходять так звані «скейтери». Зручно та саме те, що треба.

Часто трапляються й інші назви соксу, а саме: Sox /Soks/ сокс /футбэг. Але як би це не було написано, – суть залишається незмінною з часів зародження гри.

Оскільки гра досить інтенсивна, всебічно та прогресивно розвивається, то нині в ній виокремилися два напрямки. Один з них – Footbag Net або Volley Sock, коли м'яч падає через сітку. А другий, найскладніший і красивіший напрям, – Fottbag Freestyle, умови якого вимагають від гравців придумувати безконечну кількість нових рухів. Це і спорт, і мистецтво одночасно.

Отож, якщо ви бачите, що хтось грає у дворах, парках, зупинках, стоянках... усокс, то приєднуйтесь. Учасники гри позитивні люди, і завжди раді новим гравцям. Старайтесь, тренуйтесь та демонструйте свій майстер-клас. Зустрінемось у колі соксу...

Camanch

Конкурс барабанщиків

Якось, коли я йшов нововолинським майданом Незалежності суботнього вечора, зупинили мене два молодики та попросили допомоги у проведенні... конкурсу барабанщиків (?!)... Хоча завше готовий до участі у різного роду цікавих заходах... проте до такого розвитку подій я готовим не був. Перша думка: прикольно, тре' підключатись...

Дійство повинно було початись о 16-00. Умов у конкурсі було... аж одна (!): барабанити не довше 8 хвилин. Виставивши звукопідсилювальну апаратуру та налаштувавши мікрофони, хлопці-організатори відразу провели жеребкування серед дев'яти учасників. Озброївшись результатами жеребкування, інформацією про організаторів та прізвищами журі, я вийшов на імпровізовану сцену. Людей зібралось близько 200-300 чоловік, але вони були щедрими на оплески та підтримку учасників. Отже, конкурс барабанщиків розпочався із 16 річного (наймолодшого учасника) Соколова Юрія, який дуже бідкався, аби не бути першим. Насправді ніхто з присутніх навіть не сподівався на таку прикольно драйвову атмосферу. До виступу зголосилось 9 учасників. Проте під час виступу до мене підійшли старші чоловіки та попросили, щоб я записав ще одного учасника. Нічого особливого, проте він мав більш ніж 30 років «барабанського» стажу. Власне, він і став цвяхом програми. Після виступу усіх учасників журі (а саме Кот Олег – директор «МузБіржі», Гуряк Олег – барабанщик гурту «Вихід», Шеляг Микола – барабанщик групи «GoodLife») пішло радитись.

Переможцем визнали Фогеля Михайла – драмера гурту «Назад дороги немає», якому головний спонсор подарував барабанні палички, сумку для паличок і фолдер. Друге місце віддали Шеляку Володимиру, третє – у Семенухи Івана.

І хоча під час барабанних дуелей були різні невеличкі форс-мажори, все одно, як на мене, захід вдався. Варто згадати і про тих, кому належить ідея та організаційна підтримка, – магазин-салон музичних інструментів «МузБіржа», власне, вони і виступили головними спонсорами.

Хай живуть креатині ідеї!

Борис Карпус,
МГО «Перспектива»

Історіяодного натюрморту...

Усім привіт! Ми особисто не знайомі, але мені дуже кортить поділитися з вами своєю історією. Звати мене... та зрештою, в мене безліч імен, і кожен вибирає зручне для себе – картина, твір живописного мистецтва, оліографія, малюнок, натюрморт...

Ким і коли я створена, є загадкою навіть для мене. Коли я прокинулась і розплющила замріяні очі, світ зустрів мене запахом олійних фарб, замішаних на осінньому дощі та барвистому листі. Теплі руки дбайливо взяли мене з мольберта, і хвиля життя підхопила, несучи з виставки на виставку, поки не занесла до виставкових зал Художнього музею Луцька, що розташований в історичній частині міста, на території замку Любарта (XVI ст.) в колишньому Будинку повітової канцелярії і шляхетських судів, збудованому у 1789 р. на руїнах княжого палацу.

Не кожному художнику випадає честь виставляти свої твори у цих стінах. Музей проводить суворий відбір. І я відчула себе не просто витвором дбайливих рук художника, а красунею.

«Поруч з класикою не маємо права виставляти роботи низького рівня. У нашого музею високий рівень, і тому виставляти свої роботи в наших залах є не лише престижно, але й почесно», – зазначила директор музею Зоя Навроцька у розмові з журналістами, що часто заходять сюди на організовані працівниками такі цікаві акції та презентації. І я відчула себе ще й цінністю.

Перші дні показу я, окрім себе, не помічала нічого, страх не сподобатися чи викликати негативну реакцію у глядачів затьмарював усе, але у тих, хто дивився на мене, загоралися очі, і ми вже дивилися один на одного, проникаючи прямо в душу. Просте споглядання переросло у спільне бачення світу.

Пізніше я усвідомила, що є не єдиною на стінах, і не лише на мене приходять подивитися, а насолоджуються і моїми сусідками, і що музей об'єднує декілька експозицій, одні з яких є постійними, інші – змінними. Колекція сформувалася на основі національної збірки з магнатської галереї князів Радзивилів замку в Олиці, а також – творів образотворчого мистецтва, що зберігалися в музеях Луцька до 1939 року. Звичайно, були й пізніші надходження. Особлива гордість зібрання – єдиний в Україні твір іспанського художника Хусепе де Рібєри – картина «Святий Ієронім» (1644 р). А взагалі, у виставкових залах представлений живопис восьми країн Європи: Іспанії, Італії, Фландрії, Франції, Австрії, Німеччини, Англії і Польщі XVII – поч. XX ст.

З часом я почала усвідомлювати, що виставки відрізняються науковим підходом та методичним опрацюванням робіт. Кожен твір образотворчого мистецтва, що виставляється в цьому музеї, має свій номер, який входить в архівний фонд. З кожної виставки у фонд музею художники дарують декілька робіт, поповнюючи скарбницю малярського мистецтва, а тут вони вже зберігаються у відповідних температурному режимі та режимі вологості.

Працівники музею взяли собі за завдання не лише зберігати і впорядковувати твори класичного та сучасного мистецтва, але й активно впливати на сучасне мистецтво, стимулювати його розвиток.

Під час чергової зміни експозиції, мене вразили мої колеги, які прикрашали своїми полотнами сусідні виставкові зали. Барвистість колористики, яка створює ефект мозаїчного зображення, пастозність мазків, широкий впевнений пензель – все говорить про творчу силу руки, що створила ці роботи.

Отак і живемо. Насолоджуємося спілкуванням з прекрасними творами і чудовими людьми.

О, ще одне, ледь не забула, нашому музею виповнюється 35 років. Уявляєте? Який він молодий і одночасно досвідчений. А головне – безцінний, про що свідчать тво

ри мистецтва його фондів.

Дні роботи музею: середа, четвер, п'ятниця, субота, неділя.

Години роботи:

літній період: 10.00-18.00;

зимовий період: 9.00-17.00.

Директор: Зоя Навроцька.

Тел.: (0332)72-30-75.

Адреса: м. Луцьк, вул. Кафедральна, 1а.

Юлія Гринчук

Кінозал «Прем'єра»

ПУМ ім. Франка представляє

МАДАГАСКАР-2

24 листопада-
4 грудня

Анімаційна комедія

Режисер: Ерік Дарнелл («Мадагаскар», «Мураха Антц»), Том Мак-Грат («Мадагаскар», «Змивайся»)

Творці анімаційних хітів «Панда Кунг-Фу» і «Шрек» представляють другу частину захоплюючих пригод наших друзів-мадагаскарців!!!

Лев Алекс, зебра Марті, жираф Мелман, бегемотка Глорія, Король Джуліен, зебра Моріс та пінгвіни повертаються у фільмі «Мадагаскар-2». Викинуті набереg далекого Мадагаскару, нью-йоркські звірі розробили план повернення. Пінгвіни відремонтували старий літак... Нібито відремонтували. Принаймні, так сказали... Здійнявшись у повітря, герої катапультуються у віддалений куточок світу – африканську савану. Вперше в житті вони зустрічають своїх диких родичів!!!

ДЖЕЙМС БОНД: КВАНТ МИЛОСЕРДЯ

28 листопада – 11 грудня

Пригодницький бойовик

Режисер: Марк Форстер («Бал монстрів»)

У ролях: Деніел Крейг, Ольга Куриленко, Джанкарло Джаніні, Джуді Денч

Деніел Крейг в ролі найвідомішого шпигуна повертається! Цього разу агент 007 близький до того, щоб перетворити нове завдання на особисту вендету. Докопуючись до правди, Бонд виявляє нові несподівані зв'язки між злочинною організацією та британською контррозвідкою. Разом зі своєю чарівною супутницею (роля якої виконала українка Ольга Куриленко) агент знову доведе всьому світу, чого вартий Бонд, Джеймс Бонд.

Наші друзі

Ми щиро дякуємо Вам за підтримку :)))

Галина Жилка – підприємець, директор магазину «Оксамит», голова батьківської громадськості міста.

Віталій Ківачук – директор Ковельського госпрозрахункового ринку.

Роман Ляшук – приватний підприємець, депутат міської ради, сфера діяльності: виготовлення та продаж меблів, дверей; рекламні послуги.

Віктор Козак – директор ТзОВ «Ідея», член ради регіону міжнародних перевізників Волинської та Рівненської областей, депутат районної ради.

УВАГА!!!

Журнали «Птаха» можна купити в таких торгових точках:

<u>В м. Ковелі:</u>

1) магазин «АВС», (привокзальна площа);
2) перший поверх магазину «Метро», (вул. Театральна);
3) торга точка біля кафе «Казка» (бул. Лесі Українки);
4) торгова точка при вході у залізничний вокзал;
5) точка продажу преси в супермаркеті «Салют», (вул. Володимирська);
6) точка продажу преси в супермаркеті «Наш Край», (вул. Брестська);
7) в супермаркеті «Вопак»;
8) у магазині «Мажор» (вул. Сагайдачного, 6в);
9) у кінозалі «Прем'єра» (вул. Незалежності, 100).

<u>В м. Нововолинську:</u>

1) магазин «Екстрім», (бул. Шевченка, 8 та 25);
2) магазин «КонтролZ», (вул. Нововолинська, 51а).

<u>В м. Луцьку:</u>

1) супермаркет «Вопак» при вході (вул. Лесі Українки).
2) біля ЦУМу, довгий прилавок;
3) магазин «Вінок волошковий», Театральний майдан.

<u>В м. Володимир-Волинську:</u>

1) супермаркети «Вопак»:
•вул. Князя Василька, 2
•вул. Ковельська, 132/2

Усіх молодих, креативних, небайдужих Волинський молодіжний журнал «Птаха»

запрошує до співпраці!!!

Якщо Ти відчуваєш у собі спроможність не просто спостерігати за всім, що відбувається навколо Тебе, чи з Твоєю участю, а й можеш викласти усе це у журналістський матеріал, якщо у Твоєму серці та у Твоїх думках панує творчий неспокій, приєднуйся до команди видання «Птаха»!!!

<u>НАША АДРЕСА:</u> м. Ковель
вул. Театральна, 11, к. 17
www.ptaxa.com.ua
e-mail: info@ptaxa.com.ua
8 (050)914-93-77 – Оленка
8 (068)2338513 – Ната

У ПІДПІЛЛІ

80-ті роки, коли усе було дешево і сердито, позаду. Вибиті шибки, розбите скло і сходи без поручнів не ваблять, бо увесь молодняк, знесений революцією «сліз і соплів», піднявся під чорно-рожеві знамена та імітує самогубство у своїх самотніх квартирах, зліплених у будинки. Підпілля, за своєю суттю, тепер потрібне лиш для людей без житла або для аж надто великих інтелектуалів, які зникають вечорами у підвальних культурницьких клубах, де збираються на богемні тусівки всілякі відомі літератори, режисери тощо. У Ковелі, щоправда, таких закладів не знайти. У нас, взагалі, все примарне і казкове: альтернативна культура як міф, який інколи оживляється концертами наших гуртів. Цьогоріч колективи «На зламі дня» та «Softminor» гостювали з виступами у Львові, а «ХТМ» відіграв у Костополі. Найбільшим місцевим святом рок-музики став фестиваль «Артерія», куди з'їхалися багато хороших команд.

Знову і знову повертаючись думками до витоків цивілізації, зі стриманим жахом уявляю, як там у завмерлих приміщеннях міста Прип'ять, де Чорнобиль... Там же рай андеграунду! Усі, мабуть, про це думають, коли потрапляють у місця, схожі на те, де вдруге в історії Ковеля минув мініконцертик для своїх і чужих. За ідейної настанови учасників ковельського гурту «Абсурд» відбулося неназване музичне свято, приурочене створенню гарного настрою. Обдерте приміщення музичної школи в суботу 11 жовтня вирувало. Різні, за своєю суттю, молоді люди прийшли на свято з єдиною установкою: відірватися, за майже безкоштовно (2 гривні у капелюх) і в оточенні друзів. Адже неформальна банда Ковеля складається із завжди одних і тих самих персонажів, які останніми роками оновлюються маленькими емо. «Коля з КОвеЛЯ» розігрівав публіку першим своїми моралістичними історіями разом із почесним гостем вечору – Вовою Грибом, вокалістом луцького гурту «Адевін?». Їх дует розбив ущент усіх. Публіка, знайома з ексцентрикою Колі, не вгамовувалась і підспівувала вже вивчені на пам'ять його пісні, серед яких «Українська мова», «Катя»... Далі були «Хвилини тисячі мільйонів», які своєю потужністю нагадали про силу музики, а вокаліст Олександр доводив силу власної голови, яка, здавалося, ось-ось лусне від перенапруги. Учасники колективу: басист Ронський, гітарист Йозік та ударник Макс, – разом уже 5 років, і що цікаво, їх виступи завжди віють їдкою правдивістю їх культової композиції «Насолода». Завершували концертну програму учасники команди «Абсурд» у складі трьох учасників, які змусили усіх, хто стояв, тупотіти, а інших – хоча би посміхатися. Рок-вечір не був показовим виступом за гроші із величезною відповідальністю. Свій серед своїх – таким гаслом можна озвучити наш мінімальний альтернативний концерт, що проходив на репетиційній базі «Softminor», які теж були присутні на дійстві, але виступити в силу певних обставин не змогли. Попрощавшись з усіма, кого бачиш щодня або катастрофічно рідко, можна було продовжити вечір нічними пригодами або шкандибанням додому. Сусідні до місця проведення мешканці будинків нарешті втішалися мовчанням музичних інструментів, а дух рокутим часом закрався у кожного, хто був на цьому заході, адже потяг до свободи завжди сусідить із простотою культурного життя, виразником якого і є красиве слово андеграунд.

Максим Івануха

ФотоПриколи

Продається риба, а жаба – як БОНУС!

Міноносець «Хоробрий Тузік» на ремонті в доках

Німецька версія «Черепашок-ніндзя»

Сніжний Барсік

Цікаво, а що пропонують у цьому закладі?

Робимо педикюр не знімаючи черевиків!!!

Фотоприколи підготували: Camanch, Mike-F, Тетяна Ворончук